

Dumitru Dumitrescu

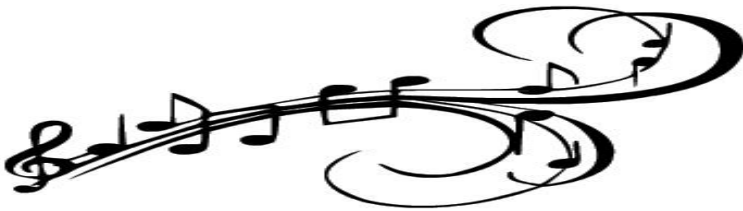
Sonetele firii

editura
EMMA
2017

DUMITRU DUMITRESCU

Sonetele firii

2015-2016

editura
EMMA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DUMITRESCU, DUMITRU

Sonetele firii / Dumitru Dumitrescu. - Florești : Editura Emma, 2017

ISBN 978-606-777-047-6

821.135.1

Copyright © Dumitru Dumitrescu

Toate drepturile sunt rezervate autorului.
Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată fără
permisiunea scrisă a autorului sau menționarea sursei.

Selecția și corectura textelor aparțin autorului.

e-mail: office@florema.ro;
Tel.: 0364 266 562
<http://www.edituraemma.ro>

Moto:

„Dacă există ceva între noi care ne unește sau, ne
dezbine, răspunzătoare se fac corzile armonice ale sufletului.”

PRINTRE LACRIMI

Filigrane de argint lacrimi strâng și țin legate
Să nu picure-n surâsuri... ori, să cadă-așa oriunde
Fiindcă-nstrăinat de lume prin oceanele secate
Gândul bun ca o-adiere vâleurind în line unde

Din preochiul supărării se va-nspăimântat de duhuri
Și-o să zboare către steaua în corola ei de gheață,
Resemnat să se întoarcă cu o ploaie prin văzduhuri
Înapoi în spațiul minții... loc de joacă și răsfață;

Lacrimile de sidefuri în argint filigranate
Dor de zi unduind buza nesătulă-a unui râs,
Hohotind sminteala firii-n amalgam de necuvinte

De pe ridurile frunții, vor lua gust sărat sub pleoape
Ca să picure-n mărgele alunecător-legate
Din tresaltul unei inimi..., pe obraji mișcați
de plâns.

CARUSELUL

Tresar la gândul morții și mi-e frică
de fulgerele groazei ce-o respir,
Simt plumbii apăsării cum instigă
Dorințele-mi să merg la ringhișpil;
Am fost și ieri, voi fi poate și mâine-n
același loc cu brațele să-nvârt
Căluți din lemn legați în cordeline
de carusel, cu pintenii-n pământ.

Mă învârtesc pe razele privirii,
caut un drum spre ceruri, un urcuș,
Înaripe simțurile firii,-s
căluți din lemn cu ochii mari de pluș;
Axul-spârnel al roții centrifuge
mi-a aruncat harpoanele spre lună,
Corola ei de bucle s-o apuce
și soarelui, căpăstru să îi pună

Spre-a-l țintui pe boltă ca un sfeșnic,
reper de ax sau, centru etalon,
Astrul de foc să lumineze veșnic
încarcerat în spațiul meu cazon;
C-un dor nebun prin vasta preerie
trec herghelii la trap și în galop,
Aleargă-n cerc, nu au de und' - să știe
că-n centru-s eu, și-n jurul meu se-ntorc!

Am fost și ieri, voi fi poate și mâine-n
același loc cu brațele să-nvârt
Căluți din lemn legați în cordeline
de carusel, cu pintenii-n pământ.

AJUNUL

Simt miros de pâine coaptă, clinchete de zurgălăi,
Bat la porți colindătorii cu jordele de alun:
- Colindeții, colindeții, dă-ne, babo, colăcei
- Pui, pui, pui, veniți la maica, că e noaptea de ajun!

Eu v-am pregătit de-aseară: nuci, stafide și gutui,
- Mergi Vasile-n beci și umple cana cu vin de pe tindă,
Este frig și-or bea și dâșii..., veniți, veniți măi copii
Că-am lasat poarta deschisă s-o petrecem de colindă!

Glasuri se aud și cântă: - Florile, florile-s dalbe
Cu grâu maica îi primește pentru-a holdei rodnicie,
Din cuptor a scos o tavă cu plăcinte moi și calde

Să dea la colindătorii adunați, căci nu v-am spus
Care-i datina colindei: să-mpărțim cu bucurie
Daruri oaspeților noștri, întru slava lui Iisus!

CENTURIONUL

Născut din har, transfigurat în Tine
suspîn al mamei mele din constrângeri
- Ce-ai vrea să-Ți fiu? Cămașa de suspîn
a-nrourat pădurile cu plângeri ...
Dă-mi un alt drum de und'- să pot alege
lumești poteci să caut cu genunchii,
Căci m-au purtat picioarele-mi betege
la crucea-ntâmpinării, să Te-njunghii!

N-am așteptat ca inima să-aleagă
între noi doi scăpatul de osândă,
L-am adorat prostește pe Barabă
și am deplâns alegerea-mi nătângă
Neintuind cuvântul din scriptură
ce-adeverit s-a transformat în cruce,
Și crucea lui în pâine de prescură
din care rup tâlharii să mănânce;

C-ai acceptat umilu-mi trup flămând
să-ți fie-altar, să te-odihnești în mine,
Petrecător prin viață-așa cum sunt
Te-am lepădat prin meandrele divine
Și-apoi tot eu să fiu numit centurul
cel blestemat cu sângele pe lance,
Regret nespuns alegerea-mi, delirul,
ce m-a cuprins și nu mă lasă-n pace!

Sutaș numit mi-am asumat păcatul
de-a Te-nțepa pe dealul Căpățânii,
Ordin de Sus, să nu mai fie-un altul
reîntrupat, din colbul negru-al humii;
Că-s obligat oricum în a alege
lumești poteci de-nsângerat genunchii,

Mă trag târâș picioarele-mi betege
la crucea-ntâmpinării, să Te-njunghii!

N-am avut când să te slobod din cruce
nici să te ung pe răni cu mirodenii,
Știam oricum că va porni să-Ți urce
trupul la cer prin duh, cu milostenii!

NANDRU

Printr-o vale ca un abur șerpuind cristal de Nandru
Povârniș de cale-ngustă cât să treacă două care,
Sub un cer cu stele lucii pe brațe de policandru
Ne primește Nectarie, la schitul domniei sale;

Colindând în pragul iernii de vecernii cu pricesne
Întru nașterea luminii la un staul vechi cu vite,
Socotind ce-i cu solștițiul, am crezut că e mai lesne
Prin închipuiri lumina s-o-mbrăcăm în haine sfinte

Chiar aici, unde irozii vor veni să-aprindă steaua
Mai apoi ca răsăritul să-l petrecem de-un colac
Lângă moaște unde Maica ne va-mpunge cu andreaua

Pentru-arginții de pe tava așezată în cerdac,
La icoana-i făcătoare de minuni și de iluzii
Stăm la rând să prindem coșul... cu felii de cozonac!

FLORI DE GER

Un ger cumplit iscat să mă pătrundă
Ca mai apoi la geam să prindă viață,
Inexplicabil curgerea profundă
Ți-a îmbrăcat fereastra-n flori de gheață!
Presimt că-i frig în spațiile vaste
- Nu mă striga! Eu te aud, știi bine
C-atâta timp ce inimile noastre
Sunt încă vii și gerul le menține
Într-un context nedeslușit de vreme
De-a mă-nstela pe frig la bobotează,
Mă fac să-ntreb: - Frustrările supreme
Ce ne despart, crezi tu că mai contează?
- Rămâi cum ești, o, grație divină
Floare de ger la miezul nopții, fix
Ca din neant să mă dezbar de vină
Nedecriptată curgere din Styx
Întregu-mi trup să se transforme-n apă
De Sfântul Ioan, să pot ieși din casă,
C-un busuioc, iubito, și-o carafă,
Să mă azvârli prin iarna friguroasă
Ca de pe geamuri florile să-mi strângi,
Și-ntr-un buchet să mă așezi...
Pe masă.

PRICINI DE-NTORS

Creez constant și recreez în minte
Ținte de-atins real-conjuncturale,
Presimt cum vin la inimă să-mi intre
Pricini de-ntors, pornirilor mentale;

Atâtea lucruri stau neterminate
Că nici nu știu pe unde le e locul...
Să le rezolv aș vrea, măcar în parte
Și să privesc la ele cu monoclul;

Reformulez soluții de avarii,
Poate-ntre timp o voi păți... - Ce dacă!
Știu momentan că-s lucruri avatarii

Nemoartea lor prin sine idolatră
Va traversa frustrările contrarii
Din mintea mea pervers,-reformulată.

ORÂNDUIALA

Ce necazuri, câte drumuri, câte piedici de-ncercare,
Câte zile rătăcite printre nopți cu spaime-n vise,
Șubrezită sănătatea nu o pot trata... o, Doamne,
- Spune de-mi vei lua în seamă testamentele nescrise?
La cât mi-e de scurtă viața mângălită cu-o peniță
Un contur pe care gândul să îl treacă des, aș vrea,
Către marea vanitate sufletul din biata-mi ființă
Va pleca arză-l-ar focul spre nemărginirea Ta,

Irosindu-și toți talanții să cunosc nimicnicia
O sisifică-ncercare, nenoroc cu just temei,
Repetabil va să sfarme hrubei mele zidăria
Spre-a plăti simbrie vieții, pentr-un zbor de-a lungul ei;
Știu că-apoi se va întoarce în același con de umbră
Loc etern unde să-și lase eul viu pentru odihnă,
Ca un pricolici de apă însetat după-a sa undă
Pe tipare iluzorii își va pune-a sa, insignă;

Un însemn, o luminiță, o minune repetată,
Un blestem ce din genune să-ncolțescă-ntr-o splendoare,
La altarul plin cu lacrimi revărsându-Ți duhul, Tată,
Vei face ca-ntreaga-mi viață să răsără-n noi tipare!
- Ce noroc sortit să-mi fie răsărirea-n solz de șită
Ca să stâmpere albastrul cerurilor de cerneală,
După cum Îți va fi vrerea vei veni cu o peniță
Să-mi trasezi lungimea vieții și destinul, cu migală;

E orânduit pe neamuri ca din nou nescrise file
Să devină testamente peste care să-ti verși tracul,
Haz de pricini peste vremuri, după încercări febrile
Mă și văd ieșit din dogme puțin mai frumos ca dracu'
Irosindu-mi toți talanții prin a faptelor tertipuri
Spre a-mi sătura din fașă avida zădărnice,

Îmi închipuiesc că, poate, întocmind noi prototipuri
Vei alege-n sfârșit Insul, osârdit a fi să fie

Înțeleptul sui-generis, virtuos, plin cu blândețe,
Mielul bun de sacrificiu, sânge cald pe guri de fiare,
Os domnesc la tronul firii, manechin prin frumusețe
Adevâr, cuvânt, lumină..., zi de post în calendare;
Este dat ca primăvara după lungu-ngheț din iarnă
Ipocriți, netoți, bicisnici, regi, samariteni și fameni
Cu un preț cerut de Iuda... fără-o altă târguială
Te vor osândi, Mărite, pentru-a nu știu câta oară

La cât mi-e de scurtă viața mâzgălită cu-o peniță
Un contur pe care gândul să îl treacă des, aș vrea,
Către larga vanitate sufletul din biata-mi ființă
Va pleca arză-l-ar focul... spre nemărginirea Ta!

RESTANȚIERUL

Nepăsător la tot ce se întâmplă
Rămân să fiu captivul de serviciu,
Nu datorია-n sine mă-nspăimântă
Ci plata-nstrăinării din oficiu;

Mizeria am transformat-o-n rate
De sar în draci monedele la bănci,
Pe bursa gri contractele semnate
Cu clauze în spori de mânătărci

Denominează-actiuele conexe
Fiindcă-am rămas eternul insolvent,
Printr-un declic în numere complexe

- Refinanțări! Voi cere insistent
Descresțerea valutelor subverse
La cursul vechi, pe-un onorar
decent.

PLÂNGÂND ÎN DOI

Să mă întorc din drum îmi vine-n minte
Te simt cum plângi, iubita mea în șoapte,
- Cum aș putea să te absolv de plânsu-ți?
Plângând și eu, să-l dăm pe jumătate;
Că s-a-ncropit și crește-n glas tăcerea
Ca un blestem într-un război de patimi,
Nu știu ce e, poate-am greșit eu, ceva
Sau, n-am făcut... de ochii-ți plâng în lacrimi!
Lovește-n plin cu muchii de-alebardă
Un zvon pe-ascuns din mințile betege
Scornind minciuni, vroind să ne despartă
- Nu crede lor! Tu-ascultă și-nțelege
Că tot ce am e-un drept al gurii tale
Cu gust de măr, de fragedă afină,
Iubindu-te nu plânge, că mă doare...
Plângând în doi, durerea-i mai puțină!

PERINOCUL

Atât de multe-ncrengături ce sunt
Să le dezleg mi-ar trebui o viață,
Furat de gând în ape mă scufund
Că-aș da orice, să ies la suprafață!

Prăduie-n draci pe evidențe crase
Favorizații soartei de clemență,
Iscoditoare tigve ticăloase
Mă țin captiv în starea de-abstinență;

Nu cred să am vreodată eu, norocul,
Pietre să-aduc de-o fi vreo lapidare,
Măcar să pun pe osii perinocul

Unui docar cu rol de salvagardare
Adus de inși ce-s integrați în jocul
Murdar din start... la propria-mi,
pierzare!

PLOUĂ-N FEBRUAR'

S-au stins sub glod grădinile fluide,
 în straturi reci pe-o zloată de februar'
Mi-au mai rămas ici-colo, unde și-unde,
 vreo trei tulpini uscate de mărar;
Neînvățat cu noile priveliști
 rămân uimit cum ploaia se-ntețește,
Dorind să scap de gripă și opreliști
 voi alerga prin zloată nebunește!

Văzduhu-i plin de apă și cuvinte
 până la nori se-avântă iambi, trohei,
Fulguie-n sârg o zloată cât cuprinde
 prin sat se-aud talângi și clopoței;
Pământul brun cu amiros de țelini
 flutură-n vânt o frunză pe tulean,
Strănut, tușesc, sechelele răcelii
 le vor goni cu rădacini de hrean;

Bolboroseli din gură văd că-mi scapă
 lovit pe-obraz cu stropi făr'- să se scuze,
Silabisind un gând, de treacă-meargă...
 pe limbă-mi stau o mie de acuze
C-un brr..., și-un uff..., de gripă că-i severă
 înjur crispat la iarnă cu toți sfinții,
Plouă-n februar', e umed, mă disperă
 în casă-i frig de-mi clănțnesc toți dinții.

Nedumirit reconturez priveliști
 privesc la cer cum ploaia se-ntețește,
Dorind să scap de gripă și opreliști
 voi alerga prin zloată..., nebunește.

CONTEMPLAȚIE

Privind în înlăuntrul meu minuscul
Mi s-a șoptit că pot s-o fac, de-aceea
Feerica lumină din corpuscul
M-a-nvrednicit s-o redeschid cu cheia;

Și-am adunat azurul de pe mare
Pentru un turn cu ghizduri de opal
Binoclu fin, ochean de cercetare
Spre orizontul marelui ab'sal.

Mă îndoiesc ca lumea să-nțeală
Abstracțiunea logicii-n ivire,
Neavând cum trăirea să-și revadă

Raza de drum, subtila mea simțire
Scrutând adânc va contemplat infimul
Hologramat... prin pura-i străvezire.

ATINGERI

- Apropie-ți brațul de mine și,
Ține-mă strâns! Păstrează-mă-așa
Cât timp între noi nu pare a fi
Nimic de ascuns! Fiind fresca de lucru
A mâinilor tale mă-nvălui c-un zâmbet
Aprins de plăcere,
- Atinge-mi te rog omoplații,
Să-i simți cum tresaltă-a mirare!
Priviri printre gene săgeți îmi aruncă
Spre coaste-ntr-un loc nedecis,
O punte de jar între noi se-nfiripă
Îmi place-ndoiala privirilor tale
Mi-e frică, mă pișcă pe șale
Și-mi intră în carne-o plăcere-aiurită
Sforțând un fior interzis;
Străină, retrasă, prevăd cum dorința
Ar vrea să se-ascundă și, totuși,
Amoru-i de vină, un fel de-ncercare
Ce cred c-o obligă să-și deie arama pe față,
Căci tare-ntre noi se-nfiripă păcatul
Capriciu revers al mirării-n extaz...
Fetiș vinovat de răsfață!

DRAGOBETE

Nu știu dacă-ai priceput
Cât de drag îmi ești tu mie
Căci gândind la un sărut
Mă furnică sânii-n ie

Vrând să te-aibă de iubit
Să nu crezi că sunt prostituță!
Nu-s ușor de amăgit
Să ies noaptea la portiță

Că, ai fi vreun Dragobete
Care-apare pe-ndelete
Dintr-o pâclă, printr-o boare

Să mă pună la-ncercare
Dăruindu-mi ghiociei, albi...
cu sărutări șirete!

EXIL IMPUS

Aș vrea să-mi spui de-ți mai aduci aminte
ori ai rămas pierdută printre gânduri,
Pe crengi de vânt legat-am jurăminte
în van au fost căci, iarăși suntem singuri!
Ne-au mai rămas răvașele nescrise
pe-un șnur de vânt tăcutelor plăceri
Frivole fiind ispitele aprinse
ne-au pus hotar, păzit cu grăniceri!

Știi de-atunci că s-au tocmit spre seară
de-un măritiș ca eu să nu-ți fiu mire,
De la-nceput destinul să ne pară
un fir întins, făcut să se desfire
Pe două căi pentru-a convinge luna
sclipind la noi ca steaua de mărgea,
Înstrăinat din poartă-ți să iau urma
exilului impus ce se-arăta;

Legat la ochi prin țaclele de miriști
și tras de cai unde-a postit norocul,
Taxe de vânt plătit-am la neliniști
parc-un blestem m-a deochiat cu ghiocul
Încât acum, după un car de vreme
să mă trezesc cu viața irosită,
Ah, ce-aș dori amorul să te cheme
spre-a ne iubi prin țarina plivită!

Fiindcă-am ales un curcubeu de vară
pentru un arc de care prins-am raze,
Întins să trag cât brațul să mă doară
și din priviri să-arunc săgeți pricaze
Țintind dibaci blestemul ce ne-apasă
cu criptograma relelor peceti,

Scrise ca tu nicicând să-mi fii mireasă
așa că-am zis: - Înfig în el săgeți!

Zadarnic gând și, totuși, îl voi duce
întrezărind printre-amintiri o șansă,
Nelăsând loc părerilor să-ndruge
le voi blama cu-ntreaga toleranță
Spre-a nu rata rebelele ispite
rămase-n noi din timpul ce s-a scurs,
Legăți la ochi prin țarine plivite
să ne iubim,... ca-ntr-un exil
impus.

DOAR SCĂPĂRÂND

Am să aduc o cremene deseară
Căci în cuptor mocrind nearși tăciunii
Dorind să-i sting scurmând la rezeală
Au luat prevânt funinginile zgurii;

Să nu mă ard, i-am pus într-o căldare
Doar scăpărând din piatră să se-aprindă,
Focul încins de dor să mă dogoare
Și-același junghi, aș vrea să te cuprindă;

Cremene am, iubito dă-mi amnarul
- Nu mai scurma-n cenușa-mprăștiată!
Vino degrab' cu apă în paharul

Care-a rămas cum știi, după covată
Și-ajută-mă să nu ia foc tot jarul
Când ne iubim... pe polița
de vatră.

DRUM DE NOAPTE SPRE VENUS

Ca o pasăre-n neant urgisită să zboare
ai venit printre nori să-mi răzbați în privire,
Picurându-mi lumini, licurici ca de soare
prin pustiul de timp plin de umbre, în fine
La toți sfinții din cer voi striga spre-a vesti
efemera ivire!

- Venus, tu, ce apari cu-aurora aprinsă
și arunci printre nori câte-o rază bălaie,
De chindie trecând peste noaptea întinsă
mă deochi fără leac ca pe-un prunc în copaie
Ne-alăptat peste zi înspre seară-așteptând
să-i pătrunzi în odaie;

Și plutești ca un fulg printre stele zorind
lângă soare a sta mândră nimfă cerească,
Așezată să-ți tragi of, răsufnul, ce chin...
tu parfum siropos al corolei de astră
Mă îmbii la dezmăț și mă faci să-ți degust
asuprirea trupească.

Într-o lume de alb cu alean de ninsori
voi vorbi către sfinți promovându-te-n lipsă
Căci spre tine privind să te am până-n zori
ochiul meu agățat de perdea-ntr-o eclisă
Va dori să te văd prin fereastra din nori
ca o lampă aprinsă.

Picurându-mi lumini, străluciri sedefine
 exprimate-n trăiri arondate de lut,
Mă întorc nădușit să-mi revin în simțire
 dimineața în zori cu cearceaful căzut,
Fiindc-am stat dezbrăcat peste noapte să-ți prind...
 efemera ivire.

STRANIE ISPITĂ

Poteca mea e fără de mirare
Un drum pavat cu tragice poeme,
Am presimțiri care de-o bună vreme
Se fac temei la noua-mi încercare;

Mi-ai fost, iubito, stranie ispită
- Of, ce târziu bat clopotele seara!
Până să-ajung la tine simt cum fiara
Înfinge-un colț în inima-mi rănită

Ca și cum parcă toate se adună
Jur-împrejur să îmi grăbească pasul,
Zdrobesc în dinți un sâmbur de alună

Spre-a devia poemelor compasul
Care pe-un ton prozodiac să-mi spună:
- Vezi că pe drum te paște iar
necazul!

TRILURI PE RAM

Ascult surprins un zvon de cânt iscat prin crengile de nuc
Privesc atent și văd pe ram cum se încoardă-o păsărică
Doar ce-a venit, s-a așezat și dintr-odată,-a început
Din plisc să cânte-armonios, cu limba împletind frumos
Fire de vânt, pe-o rămurică:

Cirip-cirip, up-up, igârl, fliu-fliu, tril-tril, ip-ip, ip-ip,
Un repertoriu de concert pe meșteșugul ei măiastru,
Fluier și eu cum pot să-ajut, dorind cu drag să mă implic
Într-un duet ca la revistă, să mă apropii de artistă
Ușor, gingaș... puțin cam aspru.

Și iar cirip, igârl fliu-fliu, tril-tril, ip-ip, up-up, lir-lir,
Prin piele pori-mi se deschid să guste dulcile ei tonuri,
Simt cum vibrează spațiu-n jur și-ntregul corp mi-e în delir
Ca un bondar venit la strană, pre rost să-ncurce o soprană
În iscusitele-i tremoluri.

Up-up, fliu-fliu, tril-tril, ip-ip, cirip-cirip, igârl-igârl
Se-aud cum curg viori de vânt pe glasul de privigețoare,
Un mers târăș pe creangă și... cu ochii ficși, de-odată zvârl!
- Ce credeți că era? Motanul, în salt s-o prindă năzdrăvanul
Cu gheare lungi să mi-o omoare!

Am luat un băț ca să alung felina ce-a oprit concertul
Trezindu-mă ca dintr-un vis, topit în neant, cuprins de frică
Să scape mica păsărică... încât să retrăiească momentul
Când se-ncorda pe-un ton frumos, spre-a împleti armonios
Fire de vânt, pe-o rămurică.

MĂRGEANUL

Ți-am cumpărat, iubito, un mărgean
Să-l porți la gât, e iarăși primăvară,
De-abia aștept să-ți prind chipul la geam
Ca să te strig, să poți ieși afară!

Presimt în mine-o flacără cum arde
Iscând dureri ca mugurele-n ramuri
Că-s deocheat de tine să n-am parte
Mă înăbuș, precum un mânz la hamuri;

Nu am venit cu laude și flori
La ușa ta să-nșirui lungi cuvinte,
Ci c-un mărgean să-l ai de sărbători

Ca să îl porți anume, sub veșminte,
Să-ți fie lung doar pân'-la subțiori
 Și peste sâni... o intrigă,
 cuminte.

KATMANDU

Pe Everest se războiesc titanii
se zdruncină pământul în Tibet
Acoperișul lumii de zăpadă
stă neclintit, ca un anahoret;
Căci din adânc s-a repornit telurul
c-un plug imens să are prin podiș
Reviviscenta negurii eterne
s-a avântat s-o ia de-a curmeziș

Străluminând cu fulgere sinistre
iscate de curentul de sub scoarță,
Lovind în munți pornit-au avalanșe
să surpe-n hău pagodele de gheață;
Necazul e, că liniștit Nepalul
neintuind predicțiile-astrale
Fără vreun semn de-a ști ce îl așteaptă
a fost surprins de tractul forței sale;

Și-n Katmandu a începuturgia
ca să transforme totul în ruină,
Sar cărămizi și țigle din construcții,
orașu-i prins de-o morbidă lumină,
Pe trotuare-nspăimântați trec oameni
spre-a mai salva ce-i viu dacă se poate,
Se țipă, se răcnește și se moare,
se prăbușesc balcoanele crăpate

De zgâlțâiri agonizând trăirea
preț de un ceas, cât veacul de jelanii...
Suficient în fine, cât să piardă
tot ce-au clădit cu trudă tibetaniilor!
De prin moloz se mai aude-un scâncet
vin salvatori cu târgi și fanioane,

Se recenzează omenescul urbei
și se aprind..., cinci mii de lampioane!

Pe Everest, se războiesc titanii,
se zdruncină pământul în Tibet,
Acoperișul lumii de zăpadă
stă neclintit, ca un anahoret.

CHERHANAU

După ce-am ucis frumosul și-adevăru' e confuz
Când de stres am luat-o razna până la schizofrenie,
Cu aceleași vechi metehne greu de spus pentru auz
Mi-am dat seama că-ndreptarea poartă-aceeași pălărie!

Reclamanți de fapte bune, delatori cu bună știință
Încălesc mai mult urzeala trasă prost de patru ițe,
Stăruind procuratorii în a lor nesăbuiță
Prin instanțele supreme scrâșnesc dinți de știuci pestrițe

Cu Elene-ncătușate și Traiani prinși la strâmtoare
Nădușind pe net cu scrisul dar, plătiți la greu postacii
Negăsind în dex cuvinte ca replici la osanale

Premierul ne va spune că se ieftinesc colacii
Iar carnea de știuci probabil, va ajunge-n cherhanale
Și-ncepând de mâine sigur,...ne vom schimba
cozondracii!

CONFUZII

Mi s-a spus, eu n-am crezut, ochiul poate mă înșală
Ademenit fiind de șarmul unei lacrimi viclene
Când, rănit amorul propriu aplecat peste o geană
Să ia câțiva stropi cu mâna rana inimii să-și spele
Am simțit cum, că lumina, pentru-a mă feri de rele
A făcut streășină pleoapei, împletind geană cu geană;

Mai atent să fiu cu gândul orbit parcă de iubire
Privind floarea răsărită pe întârziata toamnă,
Că nu-i leac simțesc cum vârsta degeaba mi se opune
Și-ndrăznesc să mă apropii cu apelativul: - Doamnă,
Vai, cât sunteți de frumoasă, cum fiori pe mine toarnă
Să-mi ia mințile amorul ca un hoț scăpat, ei bine

Și-amețit să merg pe stradă apucându-o așa-ntr-o doară
Căutând din mers cu ochii prin mulțimea trecătoare,
Ca la trei, patru, persoane chipul cunoscut să-mi pară:
- Vă confund, sunteți iubirea? De greșesc îmi cer iertare!
- Nu-i nimic, nicio problemă, - răspunzând la întrebare -
Insistați, mai aveți vreme, o-ntâlniți până deseară!

Ademenit fiind cu gândul îmbătat de-amorezie
Privind floarea răsărită pe întârziata toamnă,
Că nu-i leac simțesc cum vârsta oricât ar fi de târzie
Îmi va oferi o șansă, despletind geană cu geană.

CONSEMNATUL

Eliberat din dogme, plin de scame,
Sunt consemnat recent într-un registru
Că-am scos fățiș priponul de la rame
Fără-a primi accep de la magistru;

Mijlocitor între naivi și fraieri
Corăbiind pe valuri libertatea,
Rebel cum sunt cu juri-o să mă-ncaier
Ca peste tot, să judece dreptatea!

N-am ascultat nici ce-a dorit să-mi spună
Un avocat aflat cu mine-n barcă:
„Se sting subit cei cu dreptatea-n mână

Ea însăși fiind iluzie deșartă”
Căci pentr-un zvon, magiștrii se-mpreună
La tribunal și, nimeni nu te iartă!

HOȚII DE MOAȘTE

L-am renegat cândva pe Galileo
și-acum mă-nvârt ca frunza de leandru,
La vechiul schit din Mega lui Spileo
pretins creștin în strai de salamandru
Vroiam să fac un drum ca-ntr-un rodeo
și lângă sfânt, să stau sub policandru;

Cu ochii ficși pe-odoarele din raclă
precum un hoț la sfat cu drăcușorii,
Fiind pregătit la mine cu-o desagă
aud că-n cer se crapă căpriorii
Ca printre ei Părintele cu-o palmă
Dată cu sfic..., să-mi ardă obrăjorii!

L-am renegat cândva pe Galileo
și-acum mă-nvârt ca frunza de leandru,
La vechiul schit, din Mega lui Spileo
trei răspopiți c-un băț de palisandru
Plecați din Oaș, ca mine-ntr-un rodeo
s-au așezat, suspect sub policandru;

Foarte atenți la moaștele din raclă
înconjurând-o să primească har,
N-au așteptat prelații să se-ntoarcă
din slujba lor cu fața la altar,
C-au pus ușor odoarele pe țaclă
și-au dispărut, precum ai da cu var!

Norocul meu cu cei de dinainte
pân' -să mă prind și să-mi revin în fire,
Nu am putut decât să strig: - Părinte,
vino degrab' la locul de sfințire
Că-au dispărut odoarele-oseminte,
le-au luat trei hoți, ascunse-n patrafire;

Simțeam că fierb pe starea-mi vinovată
de păzitor viclean și ipocrit,
Cu gând de fur, neștiind ce mă așteaptă
ca salamandru pelerin la schit,
Am fost trezit, sigur vă spun... de-ndată
cu usturimea palmei ce-am primit;

N-am să mai merg nicidecum pe la Spileo...
ce s-a-ntâmplat, mi-e frică, nu-i de șagă!
Pe drum de bani plecați într-un rodeo
trec pelerini, probabil vor să facă
Înregistrări cu camere video
pentru un film..., cu-odoarele
din raclă.

ALELUIA

Ca un bulgăr de nimic rupt din lut și copt la soare
Cel dintâi în duh de ceartă rânduie să cânte-n strană,
Făr'să știu că nerozia e din ce în ce mai tare
Mi-am propus să fiu păstorul îmbrăcat într-o sutană

Und' se-adună toți mirenii pregătiți de-o sindrofie
Și nervoși de parcă cerul i-ar stropi cu-alici de plumburi,
După ce-au trecut ca turma, ori ca graurii prin vie
Să se-adape din butoiul umplut ochi cu vin de struguri

Îi aștept să bea cu sete tulpurel de strâmbătate
- Și-aleluia, ridic tonul din anvon ca o dojană,
Spre-ai convinge că nu vinul o să-i spele de păcate

Ci-nfrânarea la beție și, să nu mai bea din cană
Să-nțeleagă că sunt unsul, cel venit din altă parte
Bulgăr de nimic anume,... rânduie să cânte-n strană!

REȘEDIȚA

Adresa mea e oarecum impusă
Așa-i firesc de voi să-mi termin cartea,
Nu pot boci ca o pădure plânsă
Unei securi ce nu i-a ținut partea!
Simt un răzgând pe nervii ce-mi cedează
Făclie cred, lumină de rezervă,
Și cum nu pot să mai îndrug o frază
Un fel de-mbătrânire mă conservă;
Nemaigăsindu-mi loc unde să trag
Caut prin frig lumini fosforescente,
Privind spre cer la stelele ce cad
Deschid ferești spre șapte continente
De dialog, dar nimeni nu m-aude...
Căci mai degrab' despăturind departea
Uși de metal timpanele la lume
Au devenit, să nu îmi termin cartea;
Cum nu mai pot prerostui o frază
Un fel de-mbătrânire mă conservă,
De voi găsi un scaun cu spetează
Am să m-așez, e-adresa de rezervă!

SĂ NU RĂCEȘTI

Azi mi-am adus aminte împovărat de gânduri
Să-ți cumpăr de la piață mănuși și o hăinuță
Cum s-a răcit văd vremea, gândesc că este cazul
Să te îmbraci mai bine, să nu răcești, măicuță!

Ți-am urmărit respirul în somn să mă asigur
Că dormi ușor pe pernă știind că ești firavă,
De-a doua zi în sobă cu lemne-am aprins focul
Ți-am pregătit și ceaiul, să-l ai la pat pe tavă

Călduț, în ceașca mare cu ceva praf de tuse
Amestecat cu zahăr să-l bei ca pe-un sirop,
Oh, maică, câtă grijă de tine mă ajunse

Că ți-am schimbat ciorapii, ți-am luat un alt prosop
Ca să îți șterg sudoarea și ceaiul de pe buze,
Să te-ngrijesc măicuță așa cum știu..., și pot!

PĂIANJENUL

Întreșes ca un păianjen iscusit tăcute gânduri
Fir cu fir bătut de brâgla minții mele rătăcite,
Un covor de stele lucii încadrat în patru scânduri
Va fi bun de cuvertură peste brațele-ostenite;
După lunga zi de muncă fără să-i cunosc măsura
Doctrinar al unor reguli scrise parcă de-un chirurg,
Chin prelung îmi va fi noaptea, visele harababura
La cât mi-e de dulce somnul despre zorii care curg;
Eu voi sta ca un păianjen așteptând zbateri în plase
Să prind stelele-ntre ochiuri precum peștii la zăpoare,
Încâlcindu-se prin fire strânse-n noduri de mătase
De nu-s eu ca să le slobod... știu că n-au nicio scăpare
Luminițele de suflet, muze fulguind a mană
Desfătări în spațiul minții, zbor gingaș peste iluzii,
Ca păianjenul le-oi strânge să le am pe o maramă
Lângă pat să-mi fie-aproape, speriate și-n convulsii;
După lunga neodihnă dezvelit de cuvertură
Mai să cad și eu în plasa arahnidei de la grindă,
Trezit brusc să-mi rețin visul ca într-o ițelătură
Îmi zvâcnesc la tâmple nervii oboșiți de-atâta pândă
Ca apoi să-nnod marama stelelor harababura
Și să uit de truda nopții, fără să-i cunosc
măsura.

PERMISUL

Se zvonește că prin țară într-o urbe oarecare
Morții de prin cimitire pot să meargă la votare;
Vestea iute s-a transmis c-au venit nervoși mascații
Cu cruci mari pentru-a obține mărturii și declarații

De la cei plecați în Domnul, însă-aduși cu acatiste
Și înscriși printre votanții care figurează-n liste.
Cu mult tact procuratorii fără-a face compromisuri
Au bifat unde-a fost cazul olografele-n înscrișuri

Apărute unde, și-unde, prin procesele verbale
Informați că răposații... și-au dat girul la votare!
Tare-i supărată Leana lui Vasile, mort de-un an...

Când i-a văzut semnătura să leșine pe divan:
- Vai cumnată, ce mai treabă, nu cred asta nici în vis!
- Taci tu, soro, la votare i se dă și lui permis.

SIMTE-MI

Simte-mi dorul fată dragă
străbătând peste departe
Prinde-i tușa azurie
ce cu aripa în vrie
Colăcind zările 'nalte
va zbura, să te revadă;

Simte-mi ochii calzi iubire
cu-a lor flacăra fierbinte
De sub claia de sprâncene
streașină de vânt la gene
Snop de trestii împletite-n
straie noi de primenire;

Simte-mi gura fată dragă
pregătită de săruturi
Dimineața când cocoșii
chiot dau la zorii roșii
Ca noi doi sub așternuturi
să nu ne oprim din treabă,

Simte-mi inima cum bate,
simte-mi ochii, simte-mi gura,
Simte-mi dorul mândră dragă
ce cu sufletul te roagă
Să nu asculți de minciuna
care totuși,... ne desparte.

POȘTĂRIȚA

La poarta sufletului meu
De mult n-a mai bătut poștașul,
O fi bolnav și-i este greu
Că nu am mai primit răvașul

Ce îl aștept cu invitații
Sau, cărți poștale de răspuns,
Dorind să plec spre destinații
La care încă n-am ajuns

Pe drumul ce mi-a fost deschis
Trecut oricum, de jumătate,
O doamnă-n negru s-a decis

La poarta mea să bată-n noapte:
- Poștașul tău a fost demis,
Eu îți voi da..., ultima carte!

BALADA LUI DINU DUDULEANU

O orchestră arvunită la o nuntă mai de seamă
Pentru miri frumoși și tineri cu nănași în sat de frunte,
A venit cu-artiști din zonă aleși numai pe sprânceană
Care prin talent și râvnă, pe nuntași să îi încânte;
Căci așa cum le e rostul satelor spre Vânju-Mare
De pe plaiurile Drincei, unde se pogoară sfinții,
Să vestească pentru-a strânge laolaltă neamuri care
Prinse-n horă să dea chiot, să răsune Mehedinții!

Știut fiind cum e-obiceiul nunților de la câmpie
Ca nănașul să conducă muzica și tot bairamul,
Ce să spun în cazul nostru, că-i om bun, de omenie
Strănepot de al lui Dinu, din neamul lui Duduleanu
Despre care se zvonește c-a făcut ani grei de ocnă
Pentru focul la conace din timpul răscoalelor,
Socotind cu mintea-i trează a dedus că este cazul
Să răzbată peste vremuri și-un cântec, din Oprisor!

Așa că a prins momentul să se facă o baladă
Pentru Dinu,-al lor haiducul, singurul scăpat de ocnă
Și s-a dus la șefu-orchestrei să îi deie o comandă:
- Uite frate cum stă treaba, vă plătesc și peste tocmă
Numai să-mi cântați un cântec, o doină ceva, agale
Privind fix ca toboșarul din călcâi să o înmoaie
Pe un ritm ca de baladă, cu vers lin și ton de jale
Încruntându-se: - N-o faceți, nu primiți nicio lețcaie!

Cunoscându-l lăutarii, fiind în joc și a lor fală
Iscusit au preluat ritmul pe-un acord de horă mare,
De asemenea solistul prins puțin la-nghesuală
Le-a făcut un semn cu mâna: - Veți vedea de ce-s în stare!
Și la cinci măsuri trecute timp să aibă de gândire
Necesar închipuirii unor fapte de ispravă,

Căutând prin trei octave un ton mai călduț, subțire,
A dat drumul după tobă, primei strofe de baladă:

Of, of, of, of,
Frunzuliț-a dorului
Prin umbrița norului
De pe culmea dealului
Prins în șaua calului
Trece Dinu-al Dudului,
Fiul Duduleanului,
Of, of, of, of...
și iarăși of, măi.

Apoi, l-a urmat orchestra :

Ram-pata, param-pata,

Ram-pata, param-pata...

Of, of, of, of,
După șapte ani de zile
Închis pentru răzvrătire
A scăpat mării cu bine
Și s-a dus la mănăstire
Domnului să se închine
Din necaz să-și vină-n fire,
Of, of, of, of...
și iarăși of, măi.

Ram-pata, param-pata,

Ram-pata, param-pata...

Of, of, of, of,
Și trecea neică, trecea,
Peste zări că îmi zbura,
Noaptea că se-apropia
Făr' să-l vadă cineva
La mândruța la căscea
Și la poarta ei trăgea,
Of, of, of, of,
și iarăși of, măi.

Ram-pata, param-pata,
Ram-pata, param-pata...

Of, of, of, of,
Lângă poartă-i se oprea
Și prin curte..., nimenea
Ca să-i stâmpere setea;
Lacătul că mi-l spărgea
Ușa că se deschidea
Să vezi mării..., ce făcea!
Of, of, of, of,
și iarăși of, măi.

Captivat de cânt nănașul, doritor cumva, să afle
De unde știa solistul balada lui strămoșească,
A venit iarăși la trupă cu cojocul într-o parte
Și-o cănuță de vin negru, lăutarii să cinstească;
- La mulți ani, vă spun din suflet vouă și urmașilor
V-am adus să gustați vinul, lacrimă de-obraz, mărgea...
Uite-aici voi sta alături, lângă scenă pe covor
Să-aflu și-eu ce-a făcut Dinu: - Ce făcea mă, ce făcea?

Emoționat solistul, om finuț da,-n mare vogă
Concentrându-se o clipă, i-a mai născocit o strofă:

Of, of, of, of,
Nu știu,
Mâncați-aș limba
Dacă-aș ști, aș mai cânta
Precum cântă mierlița
Numai pentru,
Dumneata...
Of , of, of, of.
Și iarăși of, măi.

Ram-pata, param-pata,
Ram-pata, param-pata...

După care-n sus cu mâna a oprit încet taraful
Spiritele să se stingă, și pe jos să-așeze praful,

Spre a face loc din vreme ospătarilor să treacă
Cu mezeluri pe platouri, mai precis c-un furuștiuc,
Pauză ca lăutarii să mănânce și-ei oleacă,
Că-i destul de lungă noaptea, de jucat și de băut
În programul ce de altfel a fost prevăzut de socri
Respectând cu strășnicie ale satului tradiții,
Știut fiind cum sunt cumetri gata să le scoată ochii
Pun din timp capac pe cratiți oricum, tot vor fi discuții!

Căci așa cum este rostul satelor spre Vânju-Mare
De pe plaiurile Drincei unde se pogoară sfinții,
Au venit pentru trei zile musafiri și neamuri care
Prinse-n horă să dea chiot..., să răsune Mehedinții!
O orchestră arvunită la o nuntă mai de seamă
Pentru miri frumoși și tineri cu nănași în sat de frunte
A cântat cu-artiști din zonă, lăutari de pus la rană
Ce prin a lor măiestrie pe nuntași să îi încânte.

NERUȘINATA CASTĂ

Nerușinata castă din fruntea țării mele
Precum căpușa slută ce sugă și despoaie
S-a îngrășat vād bine și s-a dedat la rele
Cum intră mucegaiul întru-n balot de paie;

Nu i se potriveste nimic decât uitarea
De ea chiar amitirea va deveni păcat,
- Nerușinată castă, te voi zdrobi ca sarea
Să osebești mirosul noroiului de-aluat

Dacă-n a tale vintre s-a cuibărit minciuna
Lucru mai trist de-altfel nicicum să se mai poată,
Te voi răbda, știu bine, prevād și mi-e totuna

Că vei pieri hapsâno sub palma asudată
De-atâta ne-obrăzare, pornită să-ți ia urma
Spre-a te lovi cu cu sete, ca să plesnești...
odată!

INEPȚIUNI FRUSTRANTE

Licențios vorbesc să îmi întorc amurgul
ca de pe chip să-mi zboare desimi de aparențe,
Oricât de mult la gură descătușându-i crugul
voi slobozii spre zare terfelituri și zdrențe
De sunete obscene, intense-n țuiit
ca împrejur azurul cu chinga să mă-nvârtă,
Fără de grai cu limba precum într-un ibric
am să pronunț silabe de-o cuvântare scurtă
Pentru un grup de prieteni ascultători ce zic
sau poate pentru neamuri, oricum într-o ureche,
Sunt pregătit de altfel, din când în când să țip
eliberând sughițuri să mă dezbar de streche
Și să mă-absolv de muște cu larve să-și depună
pe latinescu' graiu-mi, poftind să-l spurce: - Oare?
Introducând în fraze expresii de-anvergură,
inepțiuni frustrante, cuvinte-nșelătoare
Din alte limbi cu scopul să par-un timbru cult
întrerupându-mi ritmu-n OK-iuri discrepante,
Am auzit pe unul: - Vezi c-ai vorbit prea mult
și chiar te rog ai grijă, să nu mai dai din coate
Că mă-nspăimântă-n suflet trădările obscene
urmate cum, de altfel de-același țuiit,
Precum șuieră vântul să scape de migrene
așa și tu cu limba..., ai dat-o-n sâsăit
Ca peste noi să zboare desimi de aparențe
inepțiuni frustrante...
terfelituri și zdrențe.

CODURI

Prinși în spații derizorii denumite mai nou coduri
Un alt fel de-a trăi viața cu fațetele-i multiple,
Conform prismelor glisante prin diversele lor moduri
De-a împrăști lumina, scriem legi fără cuvinte

Plăsmuind secvențe-obscur de asocieri în care
Reconfigurând trăirea inventăm reguli și norme
Pentru-un scop nobil în sine, mergem totuși la pierzare
Paradis al unor ținte cu restricțiuni conforme

Unor fante de lumină obligate să-și exprime
Zona de control în care viața prinsă-ntr-o clepsidră,
Se va transfoca de frică pe articole-omonime

Spre-a ne aminti ce-i dogma-n forma ei definitivă:
Cod de ploi, de vânt, de bare cu-aberații explozive
Să transpună-alfanumeric, legile-n expectativă.

CERNAVODĂ

Sclipiri de diamant pe-un fir de ape
tremură-n vad izbindu-se de lună
Ora de somn cu-o geană peste noapte
urcă-n oraș, să spună noapte bună!
Un șlep sub pod e tras de-un car de vise
ce cu-al lui vuum, până-n 'spre dimineață
M-a obosit mai tare, pare-mi-se
vibrând la geam, să mă trezesc la viață;

Am auzit apoi bătând și-o toacă
cu un ecou prelung dinspre Canal,
Îngăduind parcursului de apă
a clipoci pe marele șenal
În drumul său pornit din geamandură
mărturisind cu valurile-n clocot
Că-a fost rugat s-o ia pe scurtătura
de bună voie n-a dorit, eu socot

Că nu-i totuna Fluviului să-abată
ca un rebel din starea lui comodă,
Podișul Dobrogean să mi-l străbată
pe un alt vad săpat din Cernavodă
„ - Of, câte sacrificii și sudoare
și câte cruci de sânge și blesteme
A mii de sfinți în bocet și-n uitare...”
la Euxin, să-ajungă mai devreme.

Trec pescăruși reevaluându-și turul
spre-a ocoli veranda la moscheie,
Din când în când mai țipă câte unul
ca în oraș trezirea să se deie.
E-un vânt călduț de toamnă-ntârziată
ce ascendent îi poartă la Centrală,

Elici de vânt pe culmea-ncețurată
frământă nori... cu-o briză matinală.

Un șlep sub pod e tras de-un car de vise
c-un vruum la geam, să mă trezesc la viață,
Am obosit mai tare, pare-mi-se...
și-adorm din nou, e încă dimineață.

IORDANUL COPILOR

Mi-am pregătit din vreme o găletuță mică
În care-am pus o tufă cu iz de busuioc,
E ger de crapă piatra și miaun-o pisică
Să o aduc în casă, să steie lângă foc;

A nins vreo două zile, sigur nu i-a fost lesne
Părintelui să treacă prin sat cu-o cruce mare
Căci ne-a stropit odaia, prin curte, și la iesle
Unde-așteptau să fete vreo două-trei mioare;

Mi-a pus un strop de apă și mie-n găletuță
Să pot merge ca dânsul spre-a boteza: - O, Doamne,
Pași mărunței frământa zăpada pe uliță

Cu busuiocu-n mână prin frig și prin ninsoare
Iordanul Bobotezei să-l cânt cu-ntreaga-mi ființă
În fiecare casă: - Spre-a te slăvi... Ioane!

MĂ RUȘINEZ

Mă rușinez și mă frământ
simțind că nu e loc de-ajuns
Spre-a-mperechea de bun augur
pe ambii ochi geană cu geană,
La tresărirea unui gând
răspuns-au întâmplări precum
C-a lor prezență încă pot
să-mi redeschidă vechea rană;

Și cum mă văd descumpănit
neștiind vreo altă strategie
În a mima că vreau s-opresc
inconștiența-mi sfidătoare,
Prin labirintul tenebros
realități pe contrasens
Întoarse ca un bumerang
îmi dau fiori, de exprimare;

Mă rușinez și mă ascund
de goliciunea sufletească,
De vorbele urâte-n vânt
care să supere sau, mire,
De gestul cel necugetat
ieșit din logica firească
Prilejuind a deveni
prin gura-sat, o altă știre;

Mă rușinez și de-anticrist
cu duhu-i ce mă-ncurajează
Să fiu de felu-mi păcătos,
lipsit de orice remușcare,
Fudul, pervers și ipocrit
pe lumea-ntregă ranchiunos

Nu vreau acum decât să-ascund
de mine-ntreaga rușinare!

Simțind că pot fi vindecat
de-oprobiul lumii supărate
Și-nțelegând că nu-i de-ajuns
a prelungi postul de hrană,
Am acceptat încă un chin
să mă absolv de-orice păcate:
- Nici când să pot împerechea
pe ambii-mi ochi,...
geană cu geană-.

DÉJÀ-VU

Pe lângă forme ce succed alte modele elitiste
În a cuprinde peste veac aceleași spații solitare,
Nu mărturia unui stâlp cu felinarele aprinse
Îmi e reper în rătăcirii, ci umbrele înșelătoare!

Bătând același trotuar să aflu ordinea firească
A transformării care fu peste trăirile-mi rebele,
Rămân surprins că un alt chip a apărut într-o fereastră:
Îl văd, și-mi pare cunoscut prin pliurile la perdele

Asemuindu-l, mi-e suspect iar inima... - ce tare-mi bate!
La rândul lui mă vede și-el, probabil cum eram odată...
Cu toate că nu mi-am ascuns vârsta în hainele purtate

Timpu-n 'delung nepetrecut pe străzile de promenadă
Unde-n 'deobște se-ntrețesc traseele anticipate
Îmi dă răgaz să întrevăd... figura-mi post,-transfigurată.

PSEUDOCHINEGHETICOS

(sau fals tratat de vânătoare)

De cu dimineată plecat-au din stână
Ciobănașii țării pân' la parlament
Să îndrepte legea strâmbă și haină
Căreia să-i facă un amendament
Legea vânătorii, carevasăzică
Este lait-motivul oii răsculate,
Cu inepte reguli ce de-acum le-obligă
De la-ntâi octombre, pân' la-ntâi de marte
Să își piardă dreptul sfânt de pășunare
Chiar dacă și vremea le-ar permite asta,
Tot pământul țării-i loc de vânătoare...
- Așa scrie-n acte, te supui și, basta.

Plânge căprioara, se bucură lupii,
Și ce dacă urșii belesc vreun mânzat...
Lasă-ți crească lâna și nu-ți tune ciumpii
Să nu devii soro, țintă de-mpușcat!
Mioriță laie, laie-bucălaie,
Topită de dorul pajiștii alpine,
Când te-a luat în brațe badea Niculae
A oftat și dânsul, că nu este bine
Fără cățelandri ciobănești la stână
Vrednici să întoarcă turma pe coclaur',
Căci prin noua lege și cu-a ei cutumă
Doar trei mioritici, vor mai fi la staul.

Nu-i democrație pe creasta de munte
De nu pleacă grabnic pân' la București,
Unde nesimțirea cocoțată-n frunte
A-nceput schimbarea legii strămoșești
Rescrisă cu noimă, ciobanul să știe:
Câte miorițe-i rămân pentru lapte,

Câte dobitoace pe-un tăpșan să fie,
Câți dulăi la turme Doamne, nu se poate
Ca eu să-mi închipui mai mare prostie!
Căci în prevederea dată pe un șfanț
Vânători de fiare au dreptul să-mpuște
Javrele din staul, nelegate-n lanț!

Mioriță lae, lae-bucălaie,
Stai ascunsă soro, lasă-ți crească lâna,
Că-a plecat cu treabă badea Niculae
De cu dimineață părăsindu-și stâna
Să îndrepte legea falsă și străină
Cu cojocu-n spate
Și,... ciomagu-n mână!

DALACUL

Nu am crezut, de altfel mi-e-n cutumă
Să reverific veștile aflate,
Pe-aceasta am tratat-o ca pe-o glumă
Că nu se pot petrece-astfel de fapte!

Acu-nțeleg că au distrus tot digul
Preînălțat să mijloceasc-o baltă,
Știu c-a muncit acolo și bunicul
Să fie-un loc pentru săteni de scaldă;

M-a întristat priveliștea în sine
Când am ajuns să văd cu ochii-mi lacul
Plin de rogoz, de trestii și fascine,

Papuri în smârc să-ascundă pitpalacul,
Fântânile lăsate-n părăsire
Și lângă mal,... c-a odrâslit dalacul!

PESCARUL DE VÂNT

Vântul hoinar pe malul de la râu
m-a umezit cu vapori reci pe față,
Vijelios curentul strâns în frâu
vâd c-a intrat într-o perdea de ceață;
Străjer supus al sumbrei năzuinți
de-a pescui vijelii de vântoase,
Privesc în zări cascadele fierbinți
ce se despart în fire de mătase.

Dorind să-ajung aproape de un crov
plin cu zvârlugi și vânturi austere,
Mi-am instalat ogeacul pe-un pocrov
și undița cu plumburi la vedere.
Pescar cum sunt am pus o nadă-n ac
spre-ademeni stihiiile virale,
Văzându-le prin apă cum se zbat
mă strâng la brâu, să nu răcesc la șale;

Fiindcă-am simțit fuioarele de vânt
pe la urechi să-mi muște din momeală,
Meticulos cu coca s-o frământ
am chibzuit, să nu fac vreo greșală,
Și-am aruncat cât am putut de tare
plumbul cu fir întins de pe tambur
Până la crov, aflat departe-n zare
ca să aud cum sună rola : -Vrurr!

Fuioare reci sunt peștii de vântoase
veniți la ac să-mi muște din momeală,
Viforul tras cu firul de mătase
îl scap în râu, să nu-mi dea vreo răceală.

GÂNDESC UN PLAN

Din ofilire frunza-nfrăgește
Și iernile-mi se-ntorc către izvoare,
- Ah, cât de mult în mine suferit-am
Simțind că-mi pierd întreaga răsuflare!

De-abia îmi mișc penița la o slovă
Ca s-o aștern pe frunza-ngălbenită,
Gândesc un plan spre-a evada-n obârșii
Cu mintea mea, în fine, primenită;

Captiv supus unor perfide reguli
Ce mă constrâng să stau pe loc, știu bine
Cât e de greu în a discerne drumul

Ne-ncrezător în propria-mi menire
De-a-nfrăgezi, gândesc, vreau să fiu sigur
Că voi putea să mă întorc, în mine.

SLAVA DIN STYX

Lumina ochilor de-mi pierd
cu ce alt simț putea-voi Doamne,
Încă o dată să-Ți cuprind
aura caldă și suavă?
Făr' să Te-ating cum, și-n ce fel
plutind cu aripi îngerești
Și-ajuns la porțile cerești
eu-mi febril va reuși
Scăpat de tarele lumești
să se topească-n a Ta, slavă?

Orbecăind ca Dante-n Styx
fără a ști la moarte rostul,
Nici chiar lungimea-i care e
prin universul de mistere
- Vai, câtă trudă de Sisif
pre iscusita-mi pricepere
Zburând atent să Te-mprejur
cu aripi pale de azur
Lovind coralii de recif
crescuți în aure etere,

Încrezător că vei veni
la carierele de piatră,
Mă pregătesc să îți trasez
linia clară de iubire,
Sculptând cu dalta de erez
surplusul, tara de-ngrădire
Muncind pe brânci zile în șir
cu perii fine de cașmir
Voi șlefui ca un martir
Styxul din noi...,
la strălucire!

DELAȚIUNEA

Mințim fățiș să ne ascundem vina
- Cât suntem de perversi și ipocriți!
Ne lepădăm incestuos de diavol
Cu relele-i metehne pricopsiți

Ca delegând pe alții-n „a mea culpa”
Noi căutând poteci slobozitoare,
Ardem subit spre-a fi la îndemâna
Acelorași sminteli devoratoare;

Cât de prejos ne-am siluit genomul
Și ce-i mai rău, cu-atâta nonșalanță ...
Elucubrând povești aiuritoare

Unor rânđași lipsiți de importanță
Zâmbim pe-ascuns că am predat ștafeta
Pârâșului dement, către instanță.

COLIVII

Sunt mistuit de dorul tău
Să te revăd
- Putea-voi oare?
Număr în gând cum bat încet
La tâmplă clipele-n schimbare,
Puși să trăim în colivii
Sau în clepsidre-ambientale
Mă simt închis și măcinat
De valțurile temporale,
O umbră sunt călătorind
Printre azorele astrale
Unde-mi apari ca-ntr-un miraj
Gingașă, pură, zâmbitoare.

x

Morfemele din necuvânt
Mă lasă fără de speranță,
Migrenele mi-au dispărut
Cu nota lor de discordanță,
Aripi de înger mi-au crescut
Să am mai multă cutezanță,
Fantomă gri de umbră sunt
Marcat, probabil de schimbare
Luptând cu morile de vânt
Pe flancuri în desfășurare,
Număr în gând cum bat încet
La tâmplă clipele din piept
Eliberat din colivii
Ca să te am:
-Putea-voi, oare ?

ARBORII GETICI

Negociind trădări ascunse aleșii noștri din scrutine
Iubind arginții prodosiei să-și vândă țara la-ntâmplare,
Au defrișat în noaptea minții întinsele păduri virgine
Ce-acopereau pe zări Carpații, din vremuri imemoriale;

Gura de aer ne-au vândut-o, umbra de frunză vaporeasă,
Cântecul viu și cald cu triluri, emis de păsări exilate,
Ne-a dispărut codrul cel verde cu toată pronia-i cerească
Ca peste tot să ne rămână, pământul plin de crengi și cioate.

Îngenunchiați arborii getici lâng-al lor loc de-ngropăciune
Jelindu-și taliile zvelte legate strâns cu chingi în stive,
Încă mai au zvâcnire-ntrânșii, sevă în fibrele tăiate

Forță-n inelele de vârstă să schimbe legile-opresive
Pentru-a stopa la timp măcelul iscat de minți descreierate
Ajunse să conducă țara prin vot,... și-oculte tratative.

CERȘIND UN VEAC

Țin post în fiecare zi, mă rog
atât cât am credință
Iartă-mă, Doamne de greșesc
cerșind cu gura mea haină,
C-am adunat la bătrâneți
să am cu mare străduință
Averi încât să fericesc
moartea de fapt, ce va să-mi vină!

Și muștră-mă mai des, te rog,
mi-o fi cred eu de-nvățătură
Să încetez acest demers
în a-ți cerși lapte și miere,
Nu pregeta, fii mai zgârcit,
închide-mi pustia de gură
Fă-o să tacă-n al ei greș
și nu-i mai da te rog, ce-ți cere!

N-o asculta căzută-n plâns
prin firea-i cutră și vicleană
Ca un actor lacrimogen
în dramele cu măști absurde,
- Testează-o Doamne, știi ce vrea,
întinde-i iute o capcană,
Ascunde-i printre daruri dulci
și-amar, din care să se-nfrupte!

Că mă iubești o, mai presus
de 'nalta pronie cerească
Știind că-s hoțul pătimaș
să cânt pricesne la toți sfinții,
M-ai întărit să prad în zori
cu-nvrednicire ostășească

Ce mi-am dorit mai mult din iad...
căldarea-n care-s puși arginții!

De-aceea, Doamne, eu te rog
cât încă-s treaz și sunt în viață
Pune-mi în spate-o cruce grea
s-o am de dus până la groapă,
Pe drum să vând bucăți de lemn
la prețurile de pe piață
Încât la cimitir să-ajung
cu-o simplă scândură de toacă;

Și-n ea să bat ca un nebun
să mă audă mândra lună
Întrezărită prin salcâmi
aflați în oaza de conștiință,
Pentru-a fi sigur mântuit
pune-mi și-o botniță la gură
Să nu mai pot cerși un veac...
cât ține postul de credință!

UNDE DE-NTUNERIC

Atât de multe lucruri sunt ce nu le știu...
Și mă frământ ca-ntr-un blestem intrat în corpu-mi
Ezoteric! Din nelumină răsărit eu, etimonul ancestral
Năuc preumblu fără' să simt că sunt trimisul solitar
să-mprăștii unde de-ntuneric.

Ca lumenul să conturez în translatare temporală
Calea de drum, de gând, de har, eu o scânteie de amnar
Cu anvergură-ambientală, nu simt funinginea de ler
Scăpătă de pe coș în vânt, dusă de-austrul curier
la rădăcina-mi ancestrală;

Că las amprente nu-i nimic, sau, radiez ceva anume
Neștiind ce dor mă va purta atras în spațiul ecumenic,
De altfel cum sunt receptat prin felul meu de-a fi, de-a
spune

Nu cred s-aduc schimbări în jur arzând ca un fitil eteric,
Întunecat de-obscurantism, pretent la pur-abstracțiune
Oricât aş vrea să strălucesc, emit doar unde de-ntuneric.

LA CALUL BREAZ

Plecat din câmp de la cosit
să nu mă prindă toropeala
Cu-al meu nărav aprig să merg
La calul breaz, să beau o bere,
M-am furișat pe după colț
să nu mă vadă daica, Leana,
Rămasă-n sat să afle,... - ce-i ?
și să mă spună la muiere.

Că numai eu știu ce-oi păți
intrat în gura-i păcătoasă
Fiindcă-a aflat cum mi se scurg
ochii pe sâni la crâșmăriță,
Frumoasă foc, cu părul lung
precum o salcie pletoasă
Aș bea-ntr-o zi la umbra ei
bere cât pui, într-o doniță!

Mai toată ziua-s în călduri
ca un cotoi de prăvălie
Lihnit la masa de pe colț
știind că este mai ferită,
O chem cu ochii-mi suferinzi
convins că dă pe datorie
Și că degrabă va veni,
să-mi stingă patima-nrăită.

- Că voi plăti? O, nicidecum...
am să-i muncesc cinstit, cu râvnă,
Orice-mi va cere să-i repar:
tejgheaua, pondila, polata,
Să-i spăl paharele din bar,
să dau cu mătura prin crâșmă,

Sunt pregătit și-amant să-i fiu,
numai să-mi spună și,... sunt gata!

Plecat din câmp de la cosit
să nu mă prindă toropeala
Cu-al meu nărav aprig să merg
La calul breaz, să beau o bere,
M-am furișat pe după colț
până la gard la daica, Leana,
În geam să-i bat și să o rog...
să nu mă spună la muiere!

APOLLO

Călătorind de-a lung pământul
Aflăm și noi ca Marco Polo
Că nu-i va da nimeni de capăt
Oricât vom merge, mai încolo

Spre albul creștelor celeste
Ce-atrag ninsorile să cadă,
Și cum răsar stelele nopții
Din catedrale de zăpadă

În aure scrutând abisul
Sau, nemurirea de dincolo...
Ne înștiințează paradisul

Că de pe cer Selena, solo
Lucind pe mări să-și afle scrisul
Îl caută-n adânc, pe-Apollo!

CU FOBIA-MI DE SINECURI

De compromisuri sunt sătul
și nici că mi-aș dori să fiu
Obedientul de serviciu,
pretenți sunt mulți
Îi văd, îi știu,
vor stima mea sau,
Sacrificiul neasumat
în vreun alt scop,
Decât la propriul lor deliciu;
norocul este că am strâns
Prin experienț-atâta fler
suficient să deconspir
Hoți-angajați din sinecură,
fățarnici, chiar neobrăzați
Cu rânjetul neșters la gură
sfidează tot și-aruncă-n vânt
Scorneli de-ascuns, sub cuvertură.
Eu mă revolt:
- Lăsați-mă, că mă stresați,
nu vreau să stau cu voi de vorbă!
Chiar de-aș putea să vă accept
mă,-abțin de la orice demers
Să vă ajut pentru-a scăpa
din lațul tezelor de dogmă,
Vorbind de largul interes
ca despre-o țintă fără noimă
Emiteteți stive de minciuni
și oferiți promisiuni
La cască-guri...
ce se conformă;

Nu doar atât, vi se supun
precum lichidele-n osmoză

Resuscitate permanent
de forța transei exotere,
Pentru-a obține semnături
la scaunul de sinecuri
Îi amăgiți că le veți da:
friptură, mititei și, bere!
Norocul e că mi s-a stins
foamea prin involuțiune
Purificat să mă ridic
de sub mizerii la vedere,
Pe marja unui larg consens
unei idei să mă dedic
Am să depun un preaviz
spre-al folosi, ca prevedere.
Cu fobia-mi de sinecuri
și de structurile de breaslă
Voi evita să mă pronunț
pentru un jilț propus anume,
Nici n-am să-accept
prin moșteniri
Să fie dat la vreo odraslă
c-am să exclam
Cu forță-n glas pe drum, pe străzi:
- Vai, vai, ce lume!
și-apoi cât mai convingător:
- Cel care-n scaun s-a urcat
obligat e...
să-l și plătească!

CHIRIAȘ PE MAI NIMICĂ

A venit și anul ăsta primăvara cu gând bun
Metamorfozat în seva unui vis trezit alene,
Înainte să plesnească pe crengi florile de prun
Iarna ne-a lăsat în ramuri lungi șiraguri de măргеle;

Perlele aflate-n gheața mistuită de lumină
Aurore diafane cu sclipiri de piatră rară,
Din nirvanele simțirii, fire ca de vatelină
Fac un șnur cu două bucle, meșterite cu migală

Într-un flutur alb cu roșu, agățat peste tunică
Deasupra de inimioară ca un dor, la o adică
Semn de ață iluzoriu-nchipuind un dragobete

Din doi ciucuri de mătase, mărțișoru-n piept la fete
Va sta pân' s-o topi bruma, chiriaș pe mai nimică:
Foc în suflet cât cuprinde și, iubire... pe-ndelete.

VORTEX FUNEBRU

Eman răcori din energii celeste
Și mă-ndestul cu-aleanuri nefirești,
Trecutele idile pământești
Descriu în lut întreaga mea poveste;
Că dorm adânc să nu-ntărât amorul
Dintr-un cavou uitat la nemurire,
Țârâie ploi de-a valma-n cimitire
Și bat talângi,... lovite cu piciorul.

Cavoul meu nu e ca celelalte
Cu îngerăși, cu elfi și, serafimi,
Ci-un puț adânc să-ajungă-n profunzimi
Până-n abis, pe rute-ntortocheate;
Și cum decad topindu-mă-n 'lăuntrul
Resuscitat să mă transfere-n duh,
Plumbul din piept m-apasă cu năduf
Ca de pe os să mi se scurgă untul...

Undeva-n câmp răsună solitar
Un cor de crengi cu bocete sfioase,
Copacii arși din specia foioase
Expiră fum, la norii de hotar.
Neîndoios visez o evadare
De sub mantaua stratului cărbun',
În fine-aici revăd ca-ntr-un album
Idile vechi, descrise cu savoare;

Și cum nu pot să-mi folosesc piciorul
Cât de puțin, alături să se-abată,
Visez câmpii, cavoul mă provoacă
Să-l redeschid ca duhu-mi să-și ia zborul;
Pe-afară-n vânt răsună solitar
Un cor de crengi cu bocete discrete,

Cârduri de ciori lipsite de regrete
Închipuind un vortex funebral

Până la cer pe-a vânturilor slavă
Ca să-și întindă aripe cernite,
Așa și eu din lutul cel cuminte
Eman răcori, tristețe și, zăbavă
Un fel de dor din straturile groase
Rămas captiv, visând la nemurire,
Țârâie ploi de-a valma-n cimitire
Și bat talângi..., cu sunete de oase!

ÎMPRICINAȚI

Că nu mai pot să-ascund niciun secret
Nu-i vina mea deși mă lupt, țin parte
Chiar și aceloră cu morții din fișet
Gândindu-mă probabil, c-au dreptate.

Nu pot blama de-asemeni nici fobia
Stârnită-n jur de intrigi-interese,
Că sunt de grup, de clan, democrația
Lucrează-n draci și-i plină de succese

Cu-nregistrări suspecte despre inși
Nearondați politicilor, clare...
Rivalii toți urmând a fi surprinși

În situații strict defăimătoare,
Noul scrutin să-i prindă compromiși
Și-mpricinați cu teancuri,
de dosare.

SARCASMUL NEPUTINȚEI

Mă resemnez c-un hăhăit drăcesc:
- Urâte vremuri, ce sarcastic răs!
Pe vadurile ochiului deplâns
În lacrimi cu luntre-am să plutesc.
Neputincios lopețile-mi cad plumburi
Spre hău mă duc c-un nerv pasional,
Genele-mi șterg glasvantul ocular
Să pot privi-n străfundurile-i tulburi;
Știu c-am lăsat în zona lui deplânsă
Frumoasa mea sorginte de erez,
Prin renegarea-n față,-a unui crez
Eman răcori ca o făclie stinsă
Fiind obligat la alții să mă-nchin
- Urât demers, vai ce smintiți, ce loaze!
Regret nespus că-n varii ipostaze
Prilejuind alt om să redevin,
N-am reușit să-mi resetez conștiința,
Frumoasa mea sorginte de erez,
Și cum sunt dus ca orbul să votez
Hăhăie-n draci, sarcastică sentința!
„Căci la lopeți mi-e nervul titirez
Și-n mlaștină-mi înoată, neputința.”

NEÎMPLINITELE DORIȚI

Adolescenți îndrăgostiți precum crenguțele de rodii
Naivi în fragedul amor greșit-au timpul, vremea, locul,
Neștiutori de ce va fi conform preceptelor din zodii
Ce era clar s-a petrecut, și nu le-a mai surâs norocul;

Treizecișitrei de serafimi au scris pe rând câte-o depeșă
Lui Dumnezeu, spre-a le-nceta greaua și lunga exilare,
Înădușind pustietăți cu-alean de dor pe sub cămeșă
Săgeți de-amor s-au revărsat peste cei doi întru-mpăcare.

Numai că între timp amorul ah, vai, nefericită soarte...
Neîntâmplându-se nimic atunci când rodiile coapte
Puteau prin flori a se-mplini și din semințe-a înrodi,

Cu un reflex neașteptat a scos din cupa de păcate
Reminiscentele dorinți pre rost a le reaminti
Că tinerețea-n van trecând... a pus și dragostei, lăcate.

DEOCAMDATĂ

Îngenuncheată legea firii
de aspre reguli funebre,
Când vom pleca la cer iubito
nu avem timp pentr-o erată,
Aeroporturile lumii
cu risc crescut pe terminale
Spre-a evita alte dezastre,
Vor fi închise,... deocamdată.
Prin gări s-au dat coduri de-alertă,
se-anunț-un val de atentate,
Garduri de sârmă înghimpată
ne-nlățuie, e embargou,
Viața având întâietate
afluxuri migraționale
De-obscurantismul unor semeni,
ne țin în stații de metrou.

Nu mai am cum să-ți spun, adio...
ce timp alert, ce cult, ce eră!
Fiind un adept al nemuririi
și-având consemn la frontieră
Când toți mă văd indezirabil
tu mai suportă-mă o vreme,
Ca între timp să prind noi forțe
să-nfrunt rigorile extreme,
Zburând la cer să-ți las iubito
scrisă cu lacrimi o erată,
Asta-mi doresc și, nu te teme,
fiindcă pe valul de-atentate
Aeroporturile lumii
de-obscurantismul unor semeni
Vor sta închise....
deocamdată.

MUGUR DE-AZUR

Vis albastru, cer cu soare
Mugur fraged, alb, și pur,
Fulg de viață, colț de-azur
Cu surâsuri matinale

Îmi cânti ziua din răchită
- Ah, ce sunete..., ce vrajă !
Dezvelind ramul de coajă
Muști din pulpa-i pârguită

Cu-amiros de primăvară
În vibrări de flori de gheață,
Și cum vremea-ți desfășoară

Nimbul alb, fraged, și pur
Îmi ești zâmbet și curgi viață,
Ca un șipot de azur.

METRONOMUL

Veni-va vremea când va sta
sub gene clipa ostenită
Întoarsă de ecoul minții
fără putere să mai lupte,
Spațiul concav a două gânduri
cu arcuirea risipită
Și-a-nchis obloanele priviri-n
răsufllul ultimei secunde;

Asemenea unui spectacol
care și-a tras de mult cortina
Pre rost gândit în van să-și uite
emisiile regizate,
Resucitarea unor reguli
de trai pasiv, va fi patina
Scurgerii pustiei de viață
pe vaduri, nerecomandate ;

Statica dramelor aprinse
va dezrobi la timp ecoul
Regenerat să mai încerce
a bate ritmul monoton,
Unda de gând nerostuită
va ridica pleoapele minții
Spre-a drămui pasul luminii,
în clipe, ca un metronom.

IMAGINI

Plouă mărunț, s-a-ntunecat Fănică,
De undeva cu ploaia îți dorești
Printre-amintiri să cauți cu sfiială
Imaginile tale pământeste;

Și nu mă mir că m-ai ales pe mine
Ca să-ți exprimi iuvirea-n năzăriri,
Așa cum eu te-am cunoscut în viață
Plimbând tristeți, candoare, și-amăgiri;

Plouă mărunț, s-a-ntunecat Fănică
Căci te-ai întors din slavă în izvoare,
Și fiindcă-ți văd figura risipită

Printre-amintiri intens să mă-nfioare
Acum de Paști, cu inima cernită
Am să-ți aduc la cimitir..., o floare.

LA CRUCEA DE LEMN A CETĂȚII

Din munți bătrâni coboară iar țărani pe vechile sargeții
Ca un ecou însângerat de pe crenelele din zare,
Oștiri de sfinți martirizați la crucea poalelor cetății
Pe opt noiembrie se strâng, purtând cu ei o lumânare
Să o aprindă spre-a vedea dacă-n țărâna transilvană
La locul sumbrei stăruinți în a pieri cât mai degrabă
A mai rămas câte ceva: un vis, un fapt, poate o rană
Nevindecată între timp, deschisă și la fel de gravă;

Căci au venit cu noaptea-n zori când pelerinii la cetate
Deja se văd trecând grăbiți pe lâng-o cruce resemnată,
Sub ea vor aștepta-n genunchi, cu capetele aplecate
Pân-or vedea înscrisă-n lemn dorința-le nestrămutată
De a fi liberi peste veac, scăpați de jug și sărăcie
Prin sacrificiul care-a fost, al dezrobirii pân' la moarte,
Convinși că țelul lor suprem, în a ieși din iobăgie
Va triumfa învederând nevoia țării de dreptate;

De,-altfel încă se aud și-acum pregnant răscolitoare
Prorociile lui Horia, rostite ca un Ultimatum:
„Că dezrobiți n-om fi nicicând ci doar jertfiți într-o scăpare”
Și dus a fost la eșafod, pe cantul roții să-și dea natul!
Optzecișise de eroi, vulturi pe cer conjurând munții
Precum un stol de serafimi la poarta vremii vinovată,
Blânzi și sfioși se întâlnesc după mulți ani de persecuții
Să cerceteze de mai e... , groapa comună de-altădată!

Chemați de-același Sfânt Martir, asceții noii generații
Din mânăstiri se-adună iar pe lunca Mureșului lină
La edificiul maiestuos, emblem-a mândrei noastre nații
Care-ntre timp a renăscut cu forțe proprii din ruină
Spre a urca necontenit încrenelând vârful de stâncă
Ca o acvilă căutând locul de cuib pe mândra zare,

Predestinată-a fi-n eter plutind în liniștea adâncă
Ca să străluce străjuind, întinse plaiuri transilvane;

Oștiri de sfinți coboară iar la cripta crucii de lumină
Să o aprindă peste veac ca o făclie de-nchinare,
Sub poala dealului cu pini, în poienița de sulfină
Pe opt noiembrie se strâng, reîmpăcați la cer să zboare!
Străinii trec neștiutori de sacrificiul la cetate
Precum și noi furați de griji, uitând de cele de cuviință,
Eu mă gândesc c-ar trebui s-avem un dram de pietate
Spre-a le zidi un monument și-n locul crucii, o troiță

La care bunii credincioși, românii toți cu mic, cu mare,
Să se aplece spre-a-i cinsti, și să le-aprind-o lumânare.

DISCREPAŢE

După efortul unui ins depus în cadrul breslei sale
Nu mi se pare-a fi corect ca printr-o lege rea, neclară,
Valorile de împărţit din bugetele generale
Să nu mai poat-acoperi, nevoia zilnică de hrană;

Unu la optsprezece e raportul de clasificare
Dintre salariul unui sluj şi-al vreunui oareş'-ce vlădică,
Mi-e peste fire să-nţeleg de ce primesc cu oca mare
Favorizaţii din sistem şi, cei mai mulţi cu-ocaua mică!

Coşul de hrană fiind oricum problema gravă a trăirii
Născuţi egali nu-i un pretext să căutăm alte soluţii,
Când prin geneză ne e scris să guverneze legea firii

Neacceptând darul divin, intrăm cu firea-n contradicţii
Şi-n discrepanţe fel de fel, care sunt sursa izbucnirii
Revoltelor ce vor schimba şi mătura,... din instituţii.

MINERIADE

Îngrijorați prin galerii minerii
De multele frustrări și derapaje,
Sortiți a fi scormonitori prin beznă
Răbufnă-n șut și ies din abataje;
Ortaci supuși la mina-nstrăinării
Îngenunchind sub crucea de pe munte,
Cu ochi de tuci ca flacăra de humă
Cer un răgaz, destinul să-și înfrunte;
Plecând la drum cu-o unică speranță
De a opri la vârful întreg complotul,
Pe-al lor demers urmând ca și magiștrii
Să intre-n șut, să dea cu târnăcopul!
Reașezând povara să o poarte
În mod egal pe umeri fiecare,
Cotă având din rodnicia muncii
Și cei aflați vremelnic la strâmtoare,
Sau, obligați de parveniții ploii
Să fie slugi și pururea la greu,
Trebăluind în galerii fecunde
Prin zăcământul plin cu minereu
Până-n străfundul inimii de munte
Cu ochi de tuci la mina-nstrăinării,
Cer un răgaz, destinul să-și înfrunte
Pe legea lor cu gând curat, minerii.

TESTUL DE STRES

Nepregătit să trec astfel de teste
I-aș fi-njurat de sfinți pe-aceia care
De mâncă să mă fi tras: - Măi frate,
Ce vrei să faci, ai bani de finanțare?

Ți-ai luat din timp măsuri de siguranță
Ca pe parcurs să nu te faci de râs,
Ești ferm convins că vei putea susține
Pân' la final, ce-n minte ți-ai propus?

Stresat de țel să cazi într-o-nvoială
Cu băncile, e riscul ce te paște!
Fiind îmbătat cu abur de cocleală

Emis oricum anume să te-mproaște
Cu fantezii, vezi că-ți vor lua bancherii
Și sufletul... 'nainte de-a te naște!

SCENARIUL

Actori grăbiți cu pălării de paie
Nu mai țin cont de reguli
Sau onoare,
Că-i un mister la teatrul de repere
Mă rog, vin mulți, afacerea-i de bine,
Pe bulevarde circulă-austere
Triste figuri cu-obraji de pațachine
Într-un scenar' ...
Lipsit de-orice pudoare;

Falși cavaleri ai meselor rotunde
Vând aiureli, că lumea-i
În sincopă,
Interesați de propria-le salvare
Disimulând asceza interlopă
Ne spun că au destulă-amfetamină
Ca adjuvant al scoarței cerebrale,
Pentru-a salva
Întreaga Europă!

Triști figuranți cu-obraji de pațachine
Neținând cont de reguli
Sau onoare,
Proaspăt admiși la teatrul de repere
Voiși că sunt plimbați în limuzine,
Au prins curaj și țipă de plăcere
Schelelăind pe scenele-oficine
Dup-un scenar' ...
Lipsit de-orice pudoare.

TACI!

N-am trandafiri să îți ofer de Paște,
Nici flori de mirt, nici lauri, și nici maci,
Că pot să-ți cânt privesne la vecernii
Plin de-ntristări îmi spui din cuie: - Taci!

Mă înfior și-a te privi bag seamă
Umil cum sunt să-ți glăsui nenorocul,
Nu am arginți atât cât să dau vamă
Timpul să-ntorc, pe cruce să-ți iau locul

Și-ascultător cum nu mă știu din fire
Te înpăimânt prin setea de-a cunoaște,
E încă-april, se schimbă luna plină,

Au început noroaiele să-mproaște,
Pe când din slăvi ne-nvălui cu lumină
Simt că în noi..., discordia renaște!

ACASĂ

Motto:

„Foaie verde floare-aleasă
Nicăieri, nu-i ca acasă !”

De bucurie saltă prispa casei
când sufletu-mi se-ntoarce spre izvoare,
Lumini de dor prefigurând amurguri
mă țintuiesc, cu-a locului răcoare.
Un grai șoptit încununând priveliști
peste un câmp anume de cinstire
Zboară încet, să-mprejmuiască locul
unui altar, ales ca mântuire;
Fiindcă ni-e scris să vedem fiecare
raiul din cer cu fața-i spre pământ,
Neștiutori de locurile sfinte
trecem absenți, prin ele când și când.

Mă înfior cum uit de-atâtea treburi
ce mă rețin să mă întorc acasă,
Pe mersul greu nădejdea clipei scurse
m-a scos din miști cu-odgoane de mătasă;
Sperând să am un licăr de trezie
ca un bețiv ce soarta-l peocupă
Mai mult decât mustrarea de conștiință
că și-a vărsat licorile din cupă,
Peregrinând pe rutele pierzării
în fine simt nevolnic cum se găță
Călătoria până-n prispa casei,
spre a-mi afla odihna meritată.

Sigur, aici, rușinea mi-aș ascunde-o
indiferent ce-aș fi făcut vai, toate
Frustrările și tarele simțirii
în marja lor pe grila de păcate.

Fiindcă ni-e scris să-ajungem la izvoare
din când în când, să ne spălăm pe față
Și reprivind în cuva spălătorii
de ce vedem, să nu ne fie greață;
Ci doar un zbârr,... un fel de tresărire,
ca un imbold de tulburat obsesii,
Acasă-ajunși să ne lăsăm la ușa
fără zăvor, preaplinul de depresii

Și-apoi scăpați de nourii pierzării
să ne postăm în pragul casei sfânt,
Așa ni-e scris, să curățim izvorul
deasupra-n cer prin țigle picurând
În amintiri asemuind priveliști
ca un clișeu pe meandrele de neam,
Lumini de dor cu soarele-n 'lăuntru
ne vor chema la filmul unui hram
Mijlocitor, simbol al veșniciei
împodobit cu-ofrande când se gată
Călătoria sufletelor noastre...
Pentru-a-și găsi odihna meritată.

NEGURÂND LĂUNTRUL

Inimă-ncrezută cu opinci de soare
Îmi arunci din talpă străveziri de umbre,
Ochii-orbiți de gânduri prind în depărtare
Cu urechea minții vaiere și surle

Negurând lăuntrul zilelor albastre
După anotimpuri ce s-or petrecut-a,
C-au crescut ciulinii sufletelor noastre
Și-i aproape vremea de-adunat cucuta;

S-o păstrăm uscată-n saci de etamină
Bună pentru ceaiul de resuscitare,
Să ne spălăm ochii cu terebentină

Și-n delir să mergem glonț, la vrăjitoare
Că-i în trend, la modă dar, și noaptea minții-i
Să dăm crez urechii,... neascultătoare!

ALPINISTUL

Escaladez tot ce-ntâlnesc
pe drum zădărniciindu-mi calea,
Mă rog, aspir să mă ridic
deasupra lumii, și-i firesc!
Tresaltă-n mine, simt un dor
considerat a fi chemarea,
Vreau să plutesc peste ghețari,
vreau s-ating culmi,
Să urc, să zbor,
și-am să mă lupt ca să obțin
Ce mi-am propus,
cu toată-ardoarea!

Ca din 'nălțimi să pot privi
poteca șerpuind în vale,
Rotindu-mi ochii pe-orizont
am să exclam:
- Cât sunt de mare!
și ce puteri am căpătat
Acum, înstăpânind departea
fără să-mi dau seama că-n înalt
Conjuncțiuni paranormale,
cu-al lor festin mă copleșesc
Urmând să-mi pierd,
identitatea.

De altfel și-alte năzăriri
îmi trec prin cap, binemersi
Așa cum stau împrăpătit
coabitant cu zare-albastră,
O simplă pală de-adieri
mă reținește ce-s de fapt:
- Un moft, un pai, un vai de ieri,

un privitor la o fereastră,
Un fulg de viață-nsetoșat
 luat de curenți
 Și dus,...
 pe creastă !

APARENȚE

La galeriile de artă
Azi ți-am promis că am să vin,
Chemat și-n alte părți de altfel
Ca să te văd, voi sta puțin;

Sunt stânjenit de-aceleași pricini
Ce timpu-mi mărunțește-n zdrențe,
Să fac din ele-aș vrea iubito
Perdeaua noastră de-aparențe,

Un nor subțire ca de ceață
Plin cu figuri imaginare
Încât să crezi că au prins viață

Picturile ambientale
Spre-a-mi savura din ochi sărutul
 Ascuns privirilor, de față.

MARTOR TĂCUT

Un gol adânc s-a-nfiripat
prin tot ce-a fost strâns laolaltă
Sub ochii noștri-ncețoșați
de-mpățimiri halucinante,
Nu numai somnul rațiunii
la rău... e parte integrantă
Ci și lentoarea grea a minții
de-a lua decizii importante;

Instanțele pe rol și-arogă
dreptul de-arest asupra vieții
Când sunt aduși în plen pârâții
chiar și cu targa din spital,
Judecătorii de ședință
își etalează epoleții
Și gradul de acoperire...
din câmpul tactic, cazual;

Triști ignoranți la dezinfecții
impuse de necesitate
Secretizând pe șest microbii
aflați în cuva de saca,
Refolosind de-această dată
sintagma „mâinilor curate”
Ne doare-n cot de salmonella
ori, că ne moare cineva!

Cu bună știință ne hrănim
jumatea-ntunecat-a firii
Printr-un demers exasperant
nemerituos să devenim,
Asimilând munca de-o viață
a unor capete ilustre

Cu mintea plină de-arogață
sublimei firi, ne-mpotrivism

Și-i evaluăm constant esența
în paralel cu entropia
Martor tăcut al devenirii
prin inerția-i controlată,
Că vom sfârși în ștreang ca Iuda
după procesul din Iudeea,
Sincer, eu cred c-o să-avem parte
de-aceeași cruntă, judecată.

POM DE-AȘ FI

Pom de-aș fi n-aș lăsa frunza de pe crengi să o ia vântul
Ce-ndeobște călătoare va dori să i se-ntâmples,
Știut fiind de toți că frunza-i locul unde-mi șade gândul
Mă întreb mirat privind-o: - Unde se va duce, unde?

Și cum frunzele pe ramuri alintate de lumină
După ce-au slujit copacul către zări să plece-ar vrea,
- Dă-mi voie te rog, Părinte, să le strâng la rădăcină
Și de nu le-oi putea strânge-am, să le las în grija Ta!

Că sunt om, nu vânt prădalnic gata să le risipească
După cum îi e menirea la sfârșitu-oricărei toamne,
Om și pom, în armonie împreună să trăiască

Asta îmi doresc din suflet, să mă pot odihni Doamne,
Cu capul lângă tulpină, deasupra de rădăcină
Și cu pronie cerească, Tu, prin crengi...
să-mi dai lumină!

ÎNGERI DAMNAȚI

Privesc cum cerul decăzut
 într-un marasm fără speranță
Nici n-a clipit când între noi
 a fost schimbat-orânduiala,
Coruptul fulger globular,
 țâfnos și plin de aroganță
Printr-un exces de-nvingător,
 ne-a însemnat cu potricala;

Iar noi, fugind care-ncotro
 să-ajungem pân' la cimitire
Știind că rănilile rămân
 adânc în carnea sângerândă,
Se mai aud din când în când
 icniri de oarbă-mpotrivire
Ca și cum îngerii damnați
 ar mai spera într-o izbândă;

Pare-un război fără sfârșit
 cu-aceleași aprige demente
Pe frontul mării înțeleștări
 dintre-ntuneric și lumină,
Steaua pe cer precupețind
 să facă între lumi, podețe,
Echilibrând zile cu nopți
 n-a mai dorit să intervină

Și nici în a recupera
 oarece șanse din înfrângeri,
Privind la spiritul revolt
 al unor inimi neînfrânte,
Fâlfâie nori spre-a aduna
 de-ndată cetele de îngeri

Peste-un ocean de încleștări,
la poarta ultimei redate.

Și-astfel cu toții-au hotărât
să-ajungă pân' la cimitire
Știind că semnele dispar
în groapa de pământ flămândă,
Fâlfâie nori spre-a risipi
icniri de oarbă-mpotrivire
Ca și cum îngerii damnați
ar mai spera într-o izbândă.

x

De-aceea nici nu se grăbesc
în a-și alege-orânduiala,
Și nici că teamă nu le e
de-or fi-nsemnați ...
cu potricala!

AMĂRĂCIUNI

Luat prin surprindere rămân
De știrile ce-mi vin cu luntrea,
Pe cât sunt eu de-ngâdurat
Mai rău parcă, mă doare fruntea!

Ce nenoroc, sau ce blestem
Că voi mânca pelin cu pâine,
De fapt și-oțetu-i mai gustos
Dacă-l păstrez de azi, pe mâine.

Obișnuit s-ascult minciuni
Involuntar rețin răvașul
Pentru-a-l deschide-a doua zi

Atunci când voi citi mesajul,
Sperând să n-aibă,-amărăciuni
Și-i de încredere... poștașul.

PARFUM DE ROMANȚĂ

Era o vreme ca și-acum dacă-mi aduc aminte
Ploua în parc și ne plimbam ascunși sub o umbrelă,
Primisem un permis să-ajung acasă, Doamne-sfinte
Că îmi zâmbea un curcubeu precum o acuarelă,
Precum o acuarelă.

Eram așa de fericit să-ți spun cât mi-ești de dragă
Nerăbdător ca un copil să mă-ntâlnesc cu tine,
Eu îți scrisesem între timp că voi veni cu treabă
Să văd ce spui și dacă tu, ai să mă-aștepți, iubire...
Ai să mă-aștepți, iubire.

Vroiam din suflet să te strâng ușor de subțioară
Și prin alinturi să îți dau vâpăi cât să te-asude,
Numai că tu privind pe lac o lebădă cum zboară
Mi-ai risipit orice-ndrăzniri prin ramurile ude,
Prin ramurile ude.

Vroiam de-asemeni să-ți vorbesc și gura de a-ți cere
Cu gesturi tandre mi-ai respins avansul de-mpăcare,
Băteau pe-alee stropi de-argint cu micile lor sfere
Că revărsau în evantai pârăuri de-tristare,
Pârăuri de-ntristare.

Ploua încet și trist ploua pe umbreleța-ntinsă
Că între noi bătea un vânt 'nadins să ne despartă
Și cum degeaba se căznea vâpaia mea aprinsă
Tu mijlocită între lumi pluteai îngândurată,
Pluteai îngândurată.

Era o vreme ca și-acum dacă-mi aduc aminte
Tu liceană, eu soldat, ascunși sub o umbrelă,
Primisem un permis să-ajung acasă, Doamne-sfinte
Că îmi zâmbea un curcubeu precum o acuarelă,
Precum o acuarelă.

IHTIODONTICA

A inspira și-a respira
depind în mare parte cum
Ne este spațiul de curat
și atmosfera-mbietoare,

Nu pot să spun același lucru
despre-ambianța-ntre idei
Unde respiru-i mai intens
cu cât mizeria-i, mai mare!

Și-atunci când gândurile tac
e greu pe fond a recunoaște
Că empatia-ntre idei

e-asemeni peștilor din lac
Unde cei mari înghit de vii
pe cei mai mici,...trădați de
broaște.

LUSTRAGIUL

Acel imbold care mă ține-n viață
El, lustragiul pieselor de lut,
Catifelat ca pânza de mătăasă
Șlefuie-n van fervoarea ruginoasă-a
Unui prezent, etern necunoscut;
Întârziind nemotivat la-nfrângeri
- Ah, am uitat de zornăitul cheii!
Docil în front și depunctat prin plângeri
Nu am permis cohortelor de îngeri
Să zboare-n zori, din peștera femeii;
Bun chiriaș al vechilor mansarde
De la adresa unui paraclis,
Contrapunctând atacuri revanșarde
De peste tot cu focuri de petarde,
Din combatant am devenit proscris.
- Pe ce motiv? Fiindc-am căzut la pace
Și-am căutat o cale de mijloc
Să pot vorbi, convinge, și atrage
Distinși rivali cu cercuri la dăoage,
Setoși și ei, să bea din poloboc;
Pașnic de fel într-un război multiplu
Pe frontul larg cu steagurile-n bernă,
Nemeritos ca să câștig vreun titlu,
M-am apucat cu noua-mi stratagemă
Să lustruiesc paharele,
... de-un litru.

HIENA

Truditorul de bucate
Neștiind prețui munca
A dat ghies hienei să-mpartă
Untul, pâinea, brânza, șunca...

Lăudându-se că știe
Mult mai bine ce-i belșugul
Decât el, slujbașul obștei
Ocupat cu meșteșugul.

Nici n-a pregetat surata
C-a-mpărțit cămara-n patru
Cât ai zice pește,... gata!

A tras neică cu daracul
Trei măsuri răsplată sie-și
Și-una numai,... la săracu'.

DE PRINOSU-MPUȚICIUNII

Anateme desuete, calde pricini bocitoare,
Sfârcuri albe subțiate cu alinturi de răsfăț,
Țipă-n mine clopotarul ce cu mâinile legate
Mă oprește să particip,
la popota de dezământ.

- Vai, prinosul de blesteme mi-a vărsat oala cu lapte
Încât plâng neprihăniții doritori a fi-nțărcați,
Și cum n-am altă putere încercând să-i țin deoparte
La altarul de spovedii,...
vin ca draci-mpielitați

Cupluri de bărbați și dame amețite pân' la criță
Bune să transporte crucea unor inși arhieriei,
Apăruți din întuneric ca vampirii pe uliță
Trec în grupuri solitare
așa-zise... cupluri-gays,

Ce vor drepturi ca și ceilalți muritori de pretutindeni
Arondați la ambianța scrupulelor semidocte,
Fiindcă nu-s ca trandafirii să-nrodească de armindeni
La guvern pretind o lege,
prunci din fașă să adopte

Schelăind la preoțimea ce cu fumuri de tămâie
Din cădelnițe aprinse să-i alunge hăt,- departe,
Libidinele obscene încintate la călcâie
Pe asfaltul negru-al străzii
țopăie îmbârligate

Să ne-atragă în convoiul martor al nerușinării
Și cu mâna să ne cheme la desfrâu și la dezmaț,
Ascultând cum bate-arângul răsunând afurisenii
De prinosu-mpuțiciunii
 suntem poftiți, la ospăț.

ADIO, TU!

E ziua porților deschise
 de vrei să treci cu Da, sau Nu,
Pe tablierele privirii
 scrie în clar: - Adio tu!

Proximitatea unor reguli
 ne înlesnește la bilete
Chiar de-ntârzii, primești același
 - Adio tu, fără regrete,

Fără sperața regăsirii
 râvnită dincolo de praguri
Ca într-un dus-întors besmetic

 cu-Adio-n lacrimi șiraguri
Precum ai face-o farsă firii,
 schimbând doar locul...
 la năravuri!

SUFLET BRÂNCUȘIAN

Dor de cânt, miraj de stele,
zbor spre nicăieri adastă
Să se-ntoarcă adevăru-n
vadul lui de la-nceput,
Din înaltu-nțelepciunii
peste vatra strămoșească
Ning în șoapte cumiștenii
de tăceri ca un sărut.

Pe-unde va, averea lumii
terfelită-n sine însăși
Ca prin formele ei pure
s-aibă zone colțuroase,
Învechitele scenarii
cu samsari de sinecure
Au reinventat sintagma
practicilor firoSCOASE

Ce cu mari erori de stigmă
care să-umilească sfântul
Din Hobița-nstrăinării
printre-a lumii catacombe,
Lovit fiind de piatra stâncii
und' și-a dăltuit mormântul,
Ipocrită guvernanta, vrea sculptura
să și-o-aronde:

Fiecare-i părticică
risipită peste vreme,
Fiecare-i așchioară
din a glăsuiri-i daltă,
Fiecare-i dor de-ntoarceri
împietrit în anateme,

Fiecare-i colț de suflet
exilat,... într-o erată.

Dor de cânt, miraj de stele,
zbor spre nicăieri adastă
Ca din crumpeni veșnicia
în simțiri să ni se-ntoarcă,
Și cum nu putem admite
pretinzând că este-a noastră
Cumințenia din soclu, nevorbind,
... parcă ne ceartă!

TOCMAI PENTRU-ACELA!

Am văzut cu ochii cât de neagră-i lumea
Plină de emfază, fast și lăcomie,
Câtă nepăsare nu vă spun vai, câtă
Răutate-asiduă și neomenie!

Valorile firii luate-n derizoriu
Stau închise-n hrube de exterminare,
Lingușeli sinistre urcă promontoriul
Unei deșănțate agonii avare;

Încă nu-i pierdută bruma de speranță
În a mai renaște mila, bunătatea,
Caut cu-ndârjire frați de circumstață

Dintre care și-unul, de voi ști că are
Dragoste în suflet Dumnezeu, preabunul
Tocmai pentru-acela..., va cruța
cetatea!

PE VADUL SFINTEI DUMINICI

Sufletul din trup va curge pe un vad ca de cristal
Izvorât din goliciunea serpentinelor ventrale,
Dacă dragostea-l trimite când și unde are val
O nălucă cât sclipiciu-i,...
 pecetea domniei sale

Pusă peste șapte zile din care cam jumătate
Negre sunt prin străduința deveniri-ntru păcat,
Cu puțin sânge la mijloc transformat apoi în lapte
Va dori pe loc să curgă-n,
 șapte vaduri de-nțârcat;

Prescurtări secvențiale inspirate de la aștri
Rotitori de fire lucii din al cerului alb caier,
În coconul său de-omidă îngerul cu ochi albaștri
Va primi atâta hrană,...
 cât se pune pe un taier

Din care emană straniu aurore de safire
Armonii de viață dulce pân' la inima mea, fiara,
Gerul dintre șapte aștri străbătut în șapte zile
Pe vadul sfinteii Duminici,...
 va fi despicat cu gheara.

Hăbăuc prin întuneric să mă satur de lumină
În a doua jumătate așa-zis săptămânală,
Barierele de treceri așezate într-o rână
Pe ferestrele de vise...,
 deschid poarta mea astrală

Spre o camera ascunsă la izvorul de speranță
Cu cămara plină de-altfel feluritelor iubiri,
Ce mă trag în întuneric de cum pun mâna pe cleanță
Nălucind sclipiri de suflet
aspirantei deveniri,

Într-o viață ce va curge-n serpentinele ventrale
Ca Duminica să-și pună,...
pecetea mării sale.

UNOR DIVE

Când pe stradă trec galante prefăcut a fi pedante
De fapt vor să ne arate că sunt foarte elegante.
Asta știi, chiar își doresc încercând să ne surprindă
Afișându-se ca dive ce pe străzi poșeta-și plimbă

Dacă-ar fi să-mi spun părerea despre ele:- Nu îmi plac!
Poate, altfel îmbrăcate... cred, mai bine-ar fi să tac
Și să-ascult cum două fâse ciripesc băute crișă:
- Ți-ai găsit gagic un cuc, cât mi-ești de nesuferită!

Ai scăpat ca prin minune cum arătai de umflată,
La-nceput ai spus c-ai cancer, vai ce glumă nesărată
Să te creadă prostovanul năucit, fără să-ntrebe:

- Ce-ai făcut în holdă soro, de ce ții în brațe-un bebe?
Și-arăți parcă mai schimbată, ești mai galbenă la față,
Dacă nu-mi spui al cui este... taci și crește-l,
fii galantă!

FIARA DIN NOI

E scris în litera scripturii și-n „n”-șpe mii de constituții:
„Să nu ucizi, că-i datul firii și să nu furi, de-aseenea”,
Nebunii-nscăunați pe funcții printr-un disculp’ de atribuții
L-atrocități ne-nchipuite
 cu noul ev, se vor deda;

Relațiile-ntortochete din amplul spectru-al devenirii
Îngreunându-ne parcursul să-atingem praguri sociale,
Vor devia harul lăuntric marșând prin normele trăirii
Să dea avânt sălbăticiiei
 în zona poftelor carnale;

Orgii de fapt ne-nchipuite, atrocități cât să asmută
Fiara din noi în detrimentul sacramentalelor decepții,
Se vând, se cumpără de-a valma tot ce-i plăcut sălbăticiunii
Demonul ban ucigând omul,
 cu-ntreg cortegiu-i de percepții.

- Să nu iubești! Va scrie-n legea orânduirii sociale,
Pentru-a permite fratricidul în sânul noii generații,
- Să ne urâm! Va sta la baza filosofiei viitoare
Ca dup-un atentat sinistru,
 cei vii să scrie aberații;

Că suntem prinși în evoluții, sau involuții de tot felul
Participanți activi pe frontul unor direcții de urmat,
Cu trupul nostru-aflăm că moartea este mai vie decât țelul
Indiferent de ce-i adusă :
 războaie, lovituri de stat...,

Atrocități cât să asmută fiara din noi în detrimentul
Fundamental al devenirii consensuale prin iubire,
- Să nu ucizi, e-un dat al firii, lasă-ți pe câmp harnașamentul
Și reîntoarce-te la viață...
 să poți scăpa din îngrădire

Ca să-ți asumi în libertate eventualele decepții,
Fiara din trup să deservească sacramentalelor
 ..., percepții.

PLOUĂ ALB

Plouă alb din pădădie picurând argint de vată
Plouă-n șir până la capăt controversese-a mirare,
Număr stropii în cădere cu privirea-ncețoșată
Tropotind ușor l-atingeri mângâieri de-mbrățișare;

Duce-m-aș până la stele să zbor lin ca o nălucă
Prin grădinile iubirii undeva-ntre curcubeie,
Risipită-n stoluri stranii a mea inima năucă
Va dori să-atingă aștri și din cer eter să beie;

Plouă lin din pădădie amintirile-a mirare,
Plouă-n șir să îmi închipui caere din nori de vată,
Plouă alb cu puf de stele așternându-se-n covoare

Plouă valuri peste țărături, țărăturile peste mare,
- Ce mister, ce frumusețe! Perspectiva-ndepărtată
 Îmi promite pân'-la capăt, mângâieri
 de-mbrățișare.

RITUAL

Când de rutina zilei n-am scăpare
Gândind că pot
S-o schimb pân-am să mor,
Călcând instinctual pe-aceleași trepte
În loc să urc..., în fine-am să cobor!

Adăugând la lucruri cunoscute
Nimic în plus ce poate să stârnească
Vreun interes, vreun junghi de senectute
Mă rog în gând, și spun:
- Doamne ferească!

Așa cum sunt le voi păstra intacte
Cum le-am primit și eu ca moștenire,
De voi să schimb ceva pe ici, pe colo,
Mi-e mai comod să-mi văd de treabă
Frate!

Neperturbat să curgă de la sine
Ce am deprins de-a lungul unor ani,
Fiind protejat de practica curentă
Nu voi să risc...
Și nici să-mi fac dușmani!

Totuși, ar fi nevoie de-o schimbare,
De-un cadru nou cu trend inovator,
Că-i timp destul gândesc:
- Nu-i nicio grabă!
 Și-n loc să urc...,
 în fine-am să cobor.

DOMESTICĂ

Nucul se scutură, casa se bucură,
Vântul își flutură umbra-n pârleaz,
Sare să-mi vină ca o felină
Pisoii în brațe, lipit de obraz;

Latră-Azorel, guiță-un purcel,
Gâștele zburdă scăpate prin crini,
De cum mă văzură îndată-ncepură
Să cânte cocoșii din dud, la găini;

Bunica-i plecată la râu c-o găleata
Neștiind sărăcuța de mine că vin,
Închid portbagajul și las tot bagajul

La poartă. Emoții profunde mă-ncearcă:
N-am cheia la casă, voi sta pe terasă
O vreme, să-apară bunica:
- Ce chin!

CÂNTARE SOARELUI

Ne-nchipuitul foc al veșniciei
 astrul central din vintrele genunii
Împrăștiind cu razele-i de aur
 slava din cer spre marginile lumii
Din care eu sămânță să-i răsar
 vlăstar de duh, minune-n revărsare,
- Ce să-i ofer, nu știu și nici măcar
 să-i cad umil în rugă la picioare

Nu cred să pot, probabil de rușine
 că-s păcătos, fără recunoștință...
Din ce-am primit gândesc că-ar fi mai bine
 să dau și eu la cei în suferință
Suflet al meu, scânteie-a vieții mele
 ce strălumini până-n adâncul firii,
Ajută-mă și ține-mă aproape
 până-am să trec de zăriștea muririi!

Că tot cei viu la început lumină-i
 pe-ntregul cer să se prefacă-n mană,
Mana în flori și florile-n grădină,
 grădina-n rai, cu duhul tău bag seamă
Ce-i peste tot spre-a ne crea anume
 oameni să fim în spațiul de verdeață,
Cutez să cred că suntem o minune
 de oglindiri,... privindu-te în față.

E doar un gând neisprăvit prin rostu-i
 un vis ciudat închipuit în minte,
Ne-având model decât pe mine însu-mi
 presimt că-s jar de flacăra fierbinte
Soarele meu tu, steaua vieții mele
 ce-mi modelezi făptura cu blândețe,

Oricât de mult aş încerca cu ochii-mi
n-am să-ți cuprind întreaga frumusețe!

Și nici în psalmi roștiți cu pietate
amestecând cu grijă la cuvinte,
Chiar de-aș schimba pe întregime dexul
tot n-aș putea să te cuprind, părinte!
Că te implor mi-e unica speranță
și te ador până-am să cad în vrie,
Mă rog ca tu când vei simți acestea
să îți reverși întreaga bucurie!

x

Teamă îmi e c-o să te superi Soare,
de-ai să m-auzi jelindu-mi disperarea,
Că te iubesc, ia-mi vina de pe umeri
și pace dă-mi..., să-ți pot cânta
splendoarea!

ALUNECĂTOR-LEGATE

De pe cerurile minții ca o salbă de mărgele
Filigrane de argint lacrimi strâng și țin legate,
Să nu-mi plouă suferința strecurată printre gene
Picurând cu luare-aminte-n mărgeluțe sidefate;

Gândurile ca și ploaia în corola ei de ceață
Hohotind sminteala firii cu emfaze de năduf,
Speriate de-ntuneric căutând un loc de joacă
Vor zbura să cate steaua, rătăcită prin văzduh;

Lacrimile de sidefuri în argint filigranate
Dor de zi unduind buza nesătul-a unui răs,
După ce-au trecut de gene, alunecător-legate

Au întins de-a latul feței un răscol cu răutate
Să împartă suferința prin ecouri sidefate
Din tresaltul unei inimi..., la obraji mișcați
de plâns.

P. S.

Oricât de mult vom dori să eliminăm distanțele metrice pentru a fi cât mai aproape unul de celălalt, libertatea de exprimare subordonată ego-urilor proprii, pe lângă faptul că ne va ține mereu despărțiți, va adânci și mai mult între noi prăpastiile emoționale.

CUPRINS

PRINTRE LACRIMI	5
CARUSELUL.....	6
AJUNUL	7
CENTURIONUL.....	8
NANDRU	10
FLORI DE GER	11
PRICINI DE-NTORS.....	12
ORÂNDUIALA	13
RESTANȚIERUL	15
PLÂNGÂND ÎN DOI.....	16
PERINOCUL.....	17
PLOUĂ-N FEBRUAR'	18
CONTEMPLAȚIE.....	19
ATINGERI	20
DRAGOBETE	21
EXIL IMPUS.....	22
DOAR SCĂPĂRÂND.....	24
DRUM DE NOAPTE SPRE VENUS	25
STRANIE ISPITĂ.....	27
TRILURI PE RAM	28

MĂRGEANUL.....	29
KATMANDU.....	30
CHERHANAU.....	32
CONFUZII.....	33
CONSEMNTATUL.....	34
HOȚII DE MOAȘTE.....	35
ALELUIA.....	37
REȘEDINȚA.....	38
SĂ NU RĂCEȘTI.....	39
PĂIANJENUL.....	40
PERMISUL.....	41
SIMTE-MI.....	42
POȘTĂRIȚA.....	43
BALADA LUI DINU DUDULEANU.....	44
NERUȘINATA CASTĂ.....	48
INEPȚIUNI FRUSTRANTE.....	49
CODURI.....	50
CERNAVODĂ.....	51
IORDANUL COPIILOR.....	53
MĂ RUȘINEZ.....	54
DÉJÀ-VU.....	56
PSEUDOCHINEGHETICOS.....	57

DALACUL	59
PESCARUL DE VÂNT.....	60
GÂNDESC UN PLAN	61
SLAVA DIN STYX	62
DELAȚIUNEA.....	63
COLIVII.....	64
ARBORII GETICI.....	65
CERȘIND UN VEAC.....	66
UNDE DE-NTUNERIC.....	68
LA CALUL BREAZ.....	69
APOLLO	71
CU FOBIA-MI DE SINECURI.....	72
CHIRIAȘ PE MAI NIMICĂ.....	74
VORTEX FUNEBRU.....	75
ÎMPRICINAȚI.....	77
SARCASMUL NEPUTINȚEI.....	78
NEÎMPLINITELE DORIȚI.....	79
DEOCAMDATĂ.....	80
MUGUR DE-AZUR.....	81
METRONOMUL	82
IMAGINI.....	83
LA CRUCEA DE LEMN A CETĂȚII	84

DISCREPANȚE	86
MINERIADE.....	87
TESTUL DE STRES.....	88
SCENARIUL	89
TACI!.....	90
ACASĂ.....	91
NEGURÂND LĂUNTRUL	93
ALPINISTUL.....	94
APARENȚE	95
MARTOR TĂCUT	96
POM DE-AȘ FI	98
ÎNGERI DAMNAȚI	99
AMĂRĂCIUNI.....	101
PARFUM DE ROMANȚĂ.....	102
IHTIODONTICA	103
LUSTRAGIUL	104
HIENA	105
DE PRINOSU-MPUȚICIUNII	106
ADIO, TU!	107
SUFLET BRÂNCUȘIAN	108
TOCMAI PENTRU-ACELA!	110
PE VADUL SFINTEI DUMINICI	111

UNOR DIVE.....	113
FIARA DIN NOI.....	114
PLOUĂ ALB.....	116
RITUAL.....	117
DOMESTICĂ.....	118
CÂNTARE SOARELUI.....	119
ALUNECĂTOR-LEGATE.....	121
P. S.....	122

DE ACELAȘI AUTOR:

1. Armonie divină - poezii, Editura Călăuza v.b., Deva 2010;
2. Îngerii nopții - poezii, Editura Prod. Com. SRL, Târgu-Jiu, 2010;
3. Interferențe - poezii, Editura Karina, Deva, 2012;
4. Pasărea Paradis - poezii, Editura Karina, Deva, 2013;
5. Fulgere în oglinda sufletului - poezii, Editura Karina, Deva, 2013;
6. Lumina umbrelor, poezii - Editura Emma, Orăștie, 2014;
7. Revelațiile tăcerii, poezii - Editura Emma, Orăștie, 2015;
8. Insomnii, meditații existențiale - Editura Emma, Orăștie, 2015;

SFÂRȘIT DE VOLUM
IULIE, 2016

Oricât de mult vom dori să eliminăm distanțele metrice pentru a fi cât mai aproape unul de celălalt, libertatea de exprimare subordonată ego-urilor proprii, pe lângă faptul că ne va ține mereu despărțiți, va adânci și mai mult între noi prăpastiile emoționale.

Dumitru Dumitrescu

